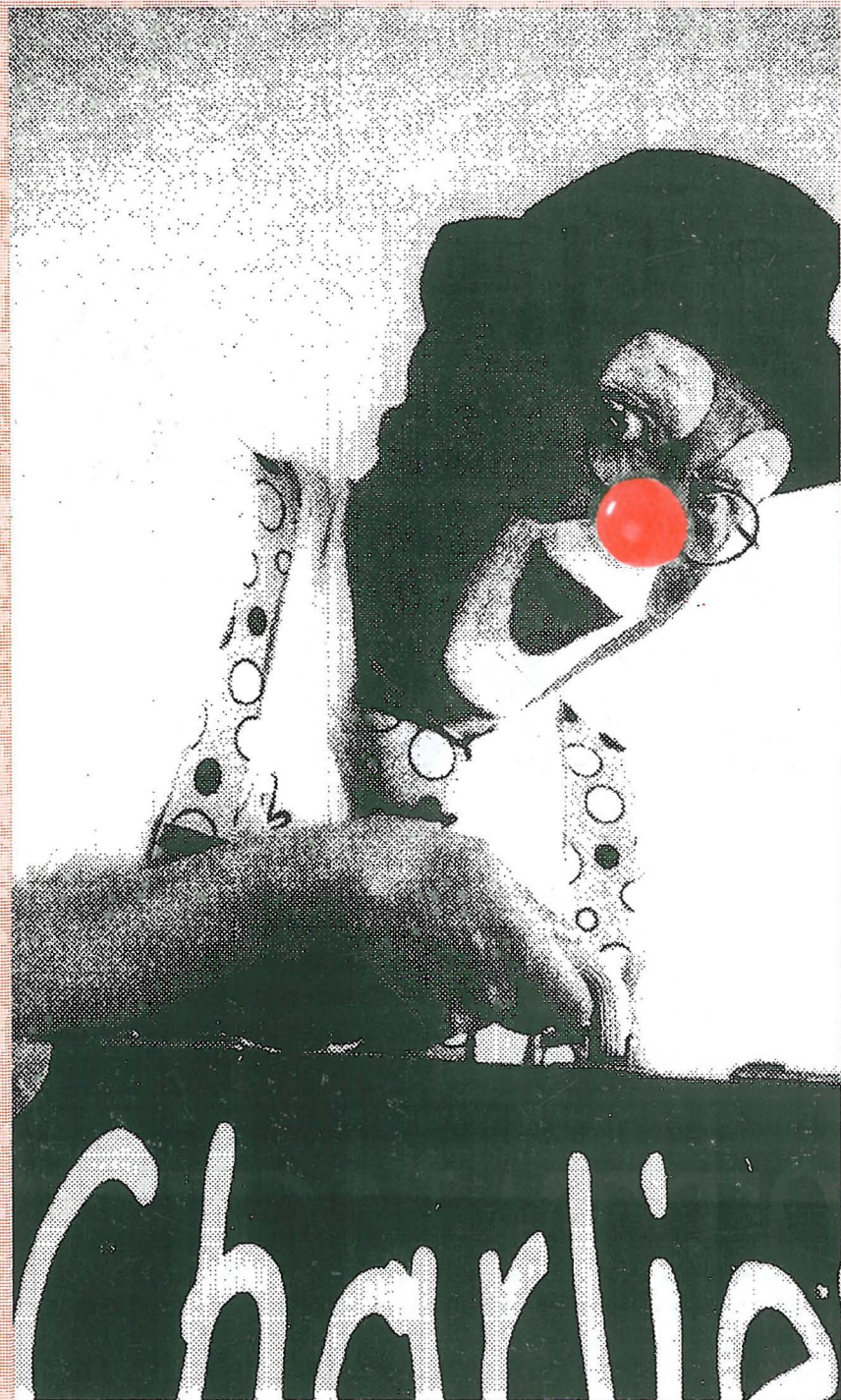

MIDNATTSROPET

Kan kristendom spelas?

Clownen med rekvisitväskan för nattvardsparodin. Foto: Krister Berg

–*Clownen sminkar sig. Vit bakgrundsfärg, dödens mask. Förklarar att Jesus dog på ett kors för våra synder, men att han uppstod igen.*

–*Målar sig med den röda färgen – uppståndelsens, kärlekens och glädjens färg...*

–*Plötsligt byts leendet mot en gråtande grimas.*

–*Går fram till korset. Håller upp brödet och bryter sönder limpan. Visar brottsytan för publiken. Det här har Jesus gjort för Dig....*

–*Clownen går runt och alla får bryta sin del av brödet.*

–*Därefter håller Clownen vinet i bägaren. Håller upp bägaren över korset. Jesu blod.*

–*Delar ut vinet.*

Läs sid 14-19 ►►►

–**I den natt då Herren Jesus blev förrädd...**

Det är Barbro Schröder från Göteborg som berättar. Under många år var hon evangelist i Maranataförsamlingen i Stockholm. Det innefattade även flera perioder i olika delar av Spanien. Barbro blev frälst våren 1965 i Stockholm. Hon berättar själv:

–Jag hade gått barnsköterskeskola i Borås och när kursen närmade sig sitt slut blev jag erbjuden arbete på Salt-sjöbadens barnhem, som drevs av Frälsningsarmén.

–Jag var förlovad och planerade att gifta mig, så det passade mig med ett tillfälligt arbete. Innan jag kom till Stockholm, varnades jag för att en av de anställda på barnhemmet var med i Maranata. Inte visste jag riktigt vad det var och vem av mina arbetskamrater som var så "farlig".

–Jag tittade och undrade, men blev inte mycket klokare. Redan under första veckan skulle jag gå på nattjänstgöring. Jag var ju ny och ovan, men det var en av arbetskamraterna, som stannade och hjälpte mig tillrätta.

–Ja, det var hon som var med i Maranata. Jag tyckte om henne, hon var hjälpsam och bussig. En dag när hon undrade om jag ville gå med henne till ett möte i Viktoriasalen följde jag med. Jag satt uppe på läktaren där jag mera ostört och tryggt kunde iaktta vad som hände. Det var ett kraftigt möte och jag kände mig djupt berörd av vad jag var med om. När jag kom hem på natten böjde jag knä i min ensamhet och bad: "Gud, om du finns, så fräls mig." Just då kände jag egentligen ingenting särskilt.

–På morgonen berättade jag för den kamrat jag arbetade med att jag blivit frälst föregående kväll. Hon skrattade hjärtligt och trodde att jag skämtade. Vi jobbade tillsammans hela dagen och till slut sa hon:

–Något måste ändå ha hänt dig, du har inte svurit på hela dagen!

–Flera av personalen på barnhemmet blev sedan frälsta och vi samlades till bönemöten och stugmöten. Barnen vi hade hand om var mellan ett och sex år gamla och vi sjöng för dem och talade om Jesus. En gång när Frälsningsarmén hade inspektion, sjöng barnen maranatasånger för full hals. Det var väl inte helt populärt...

–Efter en kort tid blev jag andedöpt. Jag ville verkligen uppleva detta och man bad för mig efter ett möte. Jag vägrade resa mig förrän jag fått uppleva detta löfte. Släpp fram det du känner, sa predikanten. Så började jag säga några ord i tungor. Det var en fantastisk upplevelse! Dopet dröjde jag med ända till hösten; mycket beroende på att jag förstod att det måste bli slut mellan mig och min fästman. Han var biskopsson, men hade ingen förståelse för vad som hänt mig. Han trodde att det jag upplevt skulle gå över så småningom.

Gud, om du finns, så fräls mig!

Så bad hon i sin ensamhet. Gud hörde bön. Barbro blev frälst. Hon blev ett vittnesbörd för sina arbetskamrater. Först trodde de att hon skämtade när hon berättade att hon blivit frälst. Efter första arbetsdagen förstod de att det verkligen hänt. Inga svordomar på hela dagen talade för att en förvandling hade skett.

Intervju: Ulla Näsholm

-Hösten 1965 blev jag döpt i Viktoriasalen och sen tog jag tjänstledigt för att gå på bibelskola där. Efter bibelskolan jobbade jag en tid på barnhemmet, men sa sedan upp mig och "gick ut i tro", som man sade.

-Det var tältmöten i hela Sverige, jag var med och reste och rev tält och vittnade överallt. Redan 1966 reste jag för första gången till Spanien. Det var ett gäng ungdomar från församlingen, som körde ner med en busslast kläder. Det var kanske naivt att göra så, men vi ville ändå göra en insats för dem som hade det sämre än vi.

Målade över porrfönster

Några år senare, 1969, var Barbro med och målade över porrfönster i Stockholm. Hon säger:

-Det var ett profetiskt skeende vi var inne i, även om vi inte förstod det då. Men jag tänkte på det idag när jag var och handlade. Man kan inte köpa en kvällstidning, exempelvis, utan att man får en sexbilaga med. Det över-
svämmar av porrbilder och berättelser i den stilen. Utvecklingen från det att vi målade över porrfönstren till det vi idag möter är kuslig.

-Jag tyckte mest att bilderna och foton i tobaksaffärerna och porrbutikerna var äckliga och att de inte skulle visas så öppet. Vi protesterade mot den typen av exploatering.

Det blev förstas rättegång, "Stockholms gladaste", stod det i tidningen. Dagsböter och symboliska skadestånd utdömdes. Alla deltagare var överens om att inte betala in böterna, som i så fall skulle omvandlas till fängelse. Vad det nu berodde på, var det många som aldrig fick påminnelse om böter eller fängelse, utan det blev bara tyst.

1970 var Barbro i Spanien. Där träffade hon för första gången Åke, som skulle komma att bli hennes man.

-Åke blev frälst andra gången jag såg honom. Jag hade sett honom på busstationen i Fuengirola. Gud manade mig att gå fram till honom och säga: "Jesus älskar dig".

Han ska bli din man, sa Gud till mig. Omöjligt, tänkte jag, och vågade inte gå fram till honom.

-På lördagskvällen dök Åke upp i vårt möte. Det första jag sa till honom var: Vill du bli frälst? Han svarade ja, och böjde knä där och tog emot Jesus som sin frälsare.

Det dröjde fyra år innan de blev ett par.

-Vi hade väl varit som syskon på något sätt, men så växte det fram något mer. Var och en som är troende är ju inne i en gudstjänst. När man sedan gifter sig slås det andliga livet ihop med den man förenar sitt liv med, och så blir man starkare. Det är viktigt att man har ett gemensamt böneliv.

På frågan om familj och barn ändrat, kanske minskat, möjligheterna att tjäna Gud, svarar Barbro:

-Man blir effektiv på ett annat sätt och kan nå andra människor. Det är lättare att ta hand om människor i sitt hem hos sin familj. Där är man ju mer begränsad som ensamstående.

Barbro har varit hemma och skött om sin familj. Hon säger:

-Det har blivit fullt att vara hemma, även om det mest naturliga för en kvinna är att vara hemma och ta hand om barnen.

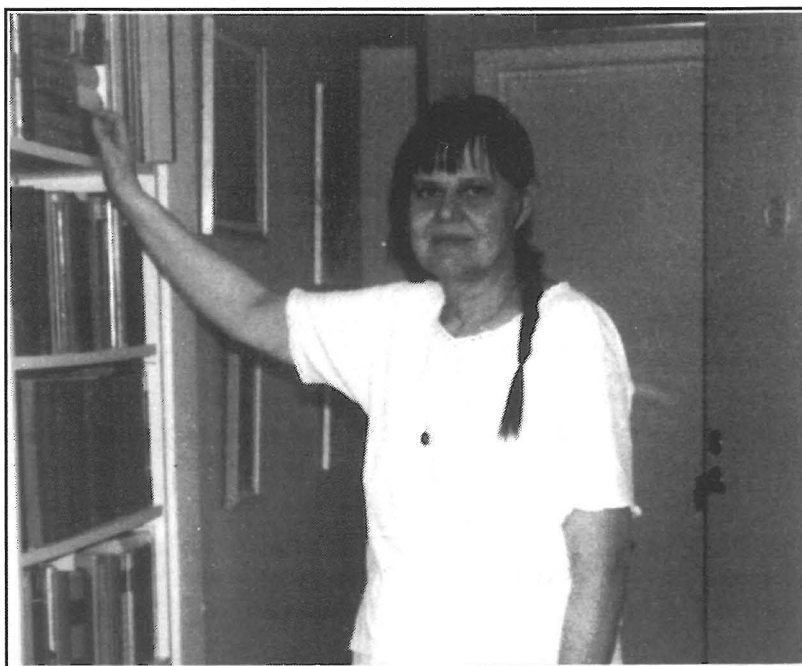
-Jag tror att ungdomsproblemen vi möter idag till stor del är en frukt av "dagis". Folk borde sänka sin standard för att kunna vara hemma, men det verkar som det viktigaste är att få det

på hans bakgrund. Han blev ju ett oerhört vittnesbörd för sina gamla vänner, bara genom att han var gift och hade barn.

Åke hade en bakgrund som missbrukare. Han var en lovande målare och ansågs ha talang, men lämnade målandet när han blev frälst. Barbro fyller i:

-Det var så många minnen av knark förknippade med målandet att han inte ville fortsätta. Det var bara under senare år han tog upp en del av det igen.

Åke gick hem till Gud för några månader sedan. Sorgen och saknaden är stor. Men Barbro och sonen Isac sörjer inte som de som inte har något hopp. De vet att Åke är bärgad och att de

Jag har alltid haft en speciell känsla för barnen. Nu hoppas jag att få tid och möjlighet att skriva främst då barnböcker, säger Barbro.

materiellt bra.

-Egentligen mår man bättre om man inte får allt serverat för sig. Om man inte kan köpa färdigt, får man hitta på och försöka göra något själv. Man blir uppfinningsrik. Tänk så nöjd man känner sig när man klätt om soffan själv! Och jag minns den första nallen jag gjorde till Isac. Kanske inte helt perfekt, men det blev ändå en väldigt älskad nalle!

-Mycket av det här med att ta tillvara och vara sparsam lärde jag mig i församlingen, och det har jag haft nytta av. Det är många som stupat på att de inte klarade de spartanska livsvillkoren som maranataförsamlingen stod för. De ville få det materiellt bra, och något gick förlorat. Till slut hade de glidit in i ett väldigt borgerligt liv.

-En annan sak, som gjorde det viktigt för mig att vara hemma var att det var angeläget att stödja Åke med tanke

snart ska mötas igen.

-Konferensen i sommar har betytt mycket och gett svar på många frågor. Nu vill jag satsa på det skrivna ordet, naturligtvis medverka i tidningen Midnattsropet och jag hoppas också få tid och möjlighet att skriva barnböcker.

Barbro har alltid haft en speciell känsla för barnen. I församlingsarbetet förstod hon vikten av att ta hand om och vägleda barn och ungdomar. Det är därför naturligt att framtiden innebär ett engagemang för dem. Som mamma förstod hon att barnen behövde bra och spännande böcker och tyckte inte att hon fann vad hon sökte. Hon gjorde därför egna berättelser för sin son. Kanske att några av dessa berättelser kommer ut i bokform, eller det kanske blir en fortsättning. För med en kreativ fantasi finns alltid något att förmedla.

ARNE IMSEN

BANNLYST – men FRI!

FEM BARNÅR i härtaget fosterland har satt sina outplånliga spår. Det har fört med sig bryderier, som troligtvis aldrig skulle ha existerat under normala uppväxtförhållanden. Men samtidigt har det skärpt min vaksamhet mot åsiktsförtryck.

Ett talande exempel från censurpokens krigsvardag i Norge, får illustrera ett människofientligt och enerverande vanvett, i smått och stort satt i system av despoter. Från boken "Kirkekampen slik jeg så den" av Ludwig Schübeler citeras här ett par meningar, som tydligt visar maktarrogansens laglösa fasoner:

"...Israelmissionen", vars "blad gick i sin 116. årgång ble stoppet og beslaglagt. Det ble forbudt for pressen å omtale denne misjon og ta imot annonser fra den." Jag repeterar: "forbudt for pressen å omtale ... og forbudt å ta imot annonser..."

Så skulle denna, genuint kristna tidning och mission, oskadliggöras av nazisterna. Självklart, någon Israelmission kunde inte tolereras där hakket tillskansat sig makten. Ett historiskt aktstycke, som med få ord blottar en avgrund av förakt för mänskliga fri- och rättigheter.

Så var det då, men då fanns ännu inte tidningen Dagen.... Finns det någon med demokratisk fostran, som idag ser den apostroferade censur som drabbade det norska missionsbladet, som något annat än ett konkret uttryck för maktfullkomlig och destruktiv nazism?

I vårt land är det, 1996, endast en dagstidning med betydande statligt prestöd, som år efter år kör samma race med publicistisk mörkläggning.

Persona non grata

FÖR MÅNGA ÅR SEDAN fick jag en inbjudan från några vänner i dåvarande Sovjetunionen. Jag ansökte därför på vanligt vis om visum för en ganska kort visit i kommuniststaten. Svaret var i första skedet positivt, men så, helt plötsligt, kom kontraorder från Moskva. Mina åsikter om systemet, framförda i vår lilla tidning Midnattsropet, hade på underliga vägar nått fram till höga vederbörande. Det ledde till att mina förment högerextremistiska utfall mot sovjetkolossen satte stopp för besöket. Idag hade säkerligen visumproblemet fått en helt annan behandling, om det hade varit aktuellt.

Några år senare blev jag avvisad vid gränsen på flygplatsen Las Americas i Santo Domingo på grund av min opinionsbildande verksamhet i det karibiska öriket, Dominikanska Republiken. Åsikter, framförda i en spansk upplaga av vår lilla tidning, gjorde min närvaro och min verksamhet helt omöjlig. Förment vänsterextremistiska uttalanden i vår tidnings spalter och mina försök att hävda internationella konventioner om mänskliga fri- och rättigheter för några fångar, som suttit fängslade i över ett decennium utan dom och rannsakan, stängde gränsen för min icke önskvärda person.

Jag förmår inte beskriva de blandade känslor, som kokade inom mig den tidiga morgon, då jag efter en natt i arrest, hunger, trötthet och vanmäktighet, utan möjligheter att nå yttervärlden, av hemliga polisen fördes ut på plattan och placerades i det plan, vilket förde mig bort från det missionsarbete i fängelse och fattigkvarter, som behövde alla våra samlade insatser så innerligt väl. Förmodligen en maktthavares "kärleksverk" för att skydda nationen.

Denne framstående ärkekatolik med mycket stora resurser, var störd av vår framgångsrika evangeliska och opinionsbildande verksamhet i landet. Han ville med alla till buds stående medel förhindra att vi fick något fäste och inflytande i Karibien, och opererade därför med samma mål i sikte, som tidningen Dagens chefredaktör och ansvarige utgivare gjort till kristenhetens fromma i årtionden i Sverige. En ny regim undanröjer förhoppningsvis det helt orimliga avvisningsbeslutet inom överskådlig tid. SÅ HÄR LÄTTVIN-DIGT och sofistikerat kan sanktioner maskeras i vårt

frihetsälskande land. Mediautmobbing genom förljugen korrespondens från ansvarige utgivaren, som just nu kämpar intensivt för att "återkristna" Sverige:

–*Ingenting i Maranatas eller Arne Imsens verksamhet har förändrats så att Dagens ansvarige utgivare ser någon anledning till att ompröva tidigare beslut om att inte låta denna verksamhet annonsera i Dagen.*

Det undandligande och helt regelvidriga beskedet gav tidningens nuvarande ansvarige utgivare, efter upprepade påtryckningar, så sent som i januari i år. Annonssmanuset hade nämligen fixats bort. De ansvariga jonglerade samvetslöst med sanningen. Väre sig Arne Imsen eller Maranataförsamlingen var beställare, varför annonschefen bluffar på uppdrag. En utlovad förklaring av ansvarige annonschef har aldrig blivit mer än löften, trots flera månaders väntan. I trovärdiga sammanhang kallas sådant agerande för manipulation och undanflykt.

Några förtydligande exempel får illustrera mönstret:

PILGRIMSHEN HOTELL&VANDRARHEM är en hotellförelse, som varit verksam i mer än tjugio år, de senaste åren i fd Ballstalsundskolan i Bromma. Hotellet har präglats av ägarnas kristna tro, varför konceptet från början har varit antirök, antisprit och antidrog, i rum med god standard till humana priser, med parollen "För priset och miljöns skull".

BÄLLSTA TAXI, BUSS & BUDSERVISE AB är en fristående, mindre taxirörelse med egen beställningscentral och färdtjänstuppdrag. Den drivs på samma sätt i kristen regi och ger arbete och försörjning åt ett antal troende taxiförare.

I marknadsföringen har därför målgruppen varit självklar, varför den kommersiella informationen i stor utsträckning skett i kristna och närstående medier. Företagens initiativtagare och grundare har jag varit, men de ägs och drivs av helt självständiga, fysiska och juridiska personer. Dessa kommersiella företag får inte marknadsföras i Sveriges enda kristna dagstidning, Dagen, på grund av ägarnas anslutning till Maranataförsamlingen i Stockholm och samarbete med min kontroversiella person och opinionsbildande verksamhet.

PILGRIMSHEN

HOTELL & VANDRARHEM

Bällstav. 100, BROMMA 21 39

✓ Enkel-
✓ Färdtjänst
✓ Kost

STOPPAD

150:-/bädd
kost 35:-

✓ Grupprabatter
✓ Fri parkering

Tillsammans med:
BÄLLSTA TAXI
08-28 25 22

70 bästlängder från Solvalla – en landningsbana från Bromma flygplats!

Dessa kyrkopolitiskt betingade missbruk av media- och marknadsmakt är gengångare från nazitidens obskyra paroll:

-Du får inte marknadsföra dina företag i vår kristna press, eftersom du är rättslös judel

Tendensen är ju kristallklar och effekterna av den lagstridiga diskrimineringen är förödande på flera sätt.

Då näringsidkare vägras marknadsföra sina varor och tjänster därför att de är anslutna till någon misskrediterad församling, handlar det om sabotage mot fundamentala fri- och rättigheter, yttrandefriheten, religionsfriheten, mötesfriheten och marknadsekonomins konsumentskydd.

DAGSTIDNINGEN MED förment väckelsekristen inriktning refuserar dessutom betalda mötesannonser, vars innehåll manar och kallar till genuina bibelstudier, väckelse- och bönemöten anordnade av det fria pingstfolket Maranata. Detta är Norr-gefaller i modern repris!

Genom ett tiga-ihjäl-och-ljuga-ihjäl-system har dessutom genmäles- och informationsrätten urholkats eller gjorts helt illusorisk. Denna dolda förföljelse är tidningen Dagens speciella varumärke, långt bortom ägarnas vetskap och intentioner. Det märks allt tydligare att skördetiden för ett halvt sekels sådd är inne...

Med religiösa, politiska och journalistiska meriter orerar von oben andreredaktören om vår ointressanta, betydelselösa och marginella existens. Arne Imsen, Maranata, Midnattsropet, Radio Maranata, BMC-förlag, Hotell Pilgrimshem och Bällsta Taxi får över huvud taget inte nämnas i spalterna. Individer, församlingar, företag och ödesavgörande fakta censureras bort. Det vakar pastorn själv över, som betrodde censormajor! Hatobjektet, det suspekta och fåtaliga Maranatafolket, reduceras i den väckelsekristna dagstidningen till obefintlighet. Samtidigt tar chefredaktören varje chans att i andra massmedier lysa bann över våra personer och vår verksamhet. Slugt... I tidningen Dagens publicistiska urspårning sorteras informationen partiskt och kyrkopolitiskt. Legitimiteten bestäms av de diskriminerades numerär och inflytande.

Det är en gåta att flera tiotal yrkesverkssamma journalister kan solidarisera sig med en pressetisk styggelse, som klart och tydligt åsidosätter grundläggande principer för

den demokratiska livsformen.

OM DETTA VORE en isolerad företeelse, ett undantag i tidningens allmänna policy, så räcker det till för att högljutt klämta i larmklockan. Men det är ingen enstaka händelse. Det är fastmer en av många i ett mångårigt missbruk av mediamakten. Redaktionen tig- och lydmantalitet har tydligen utvecklat en yrkesdeformerande jargong, i förening med en tillkämpad, kollektiv kaxighet. Är det männe för att inte anfäktas av individuella skrupler i den för le-vebrödet viktiga upplagedrillen? Eller är processen ett resultat av en hemmablind redaktion med privilegierade och dominerande media-sekterister?

Svante Nycander, tidigare chefredaktör på Dagens Nyheter, säger i sin bok "Yttrandefrihet":

-Verkliga övergrepp på yttrandefriheten finner samma personer ofta en ursäkt för, eftersom engagemanget mera gäller mediebranschen och de egna arbetsmöjligheterna än den udda, avvikande individens rätt att komma till tals. Något att tänka på och ta lärdom av, även för tidens kristna pennfaktare.

Jakten på köpare av inkomstbringande annonser och prenumerationer blir viktigare än att värna om den demokratiska yttrandefriheten och plikten att ge läsarna en sann och hederlig information utan sidoblickar. Vem kan rädda sin heder, i en sådan förnedrande process, initierad och ledd av ansvariga utgivare med kronisk sektno-ja?

Det är nog klokt att hålla i minnet Torgny Segerstedts ord:

-Det är ej rådligt att handla emot sitt samvete, och hans dotter tillägger:

-Samvetet lär inte den tekniska utvecklingen, diktatorerna eller andra förtryckare, inte heller fiffiga politiker eller mediemagnater kunna beröva människan. Ej heller...

DEN FÖRUTVARANDE chefredaktören motiverar sin bojkott strategiskt. Han ville nämligen inte medverka till att någon sökte sig till Maranatas möten. I en infam deklaration formulerar han sitt personliga ställningskrig ordagrant och beslutsamt:

-Jag vill inte på något sätt medverka till att ge honom (Imsen) inflytande över Dagens läsare. Därför säger jag nej till annonserna från hans verksamhet.

Detta ska alltså ge alibi för metoden att

forts sidan 31

"TAXI"

DET ÄR GANSKA exakt 35 år sedan tidningen Dagen kom med sina första besinningslösa angrepp mot oss.

VART ÅRTIONDE har sedan samma teman, min person och verksamhet, varvats i olika medier med skandalreportage; så exempelvis Svenska Journalen, och Expressen.

Det uppseendeväckande med dessa massiva attacker, är det verbala övervåldet, och det faktum att samtliga dåvarande chefredaktörer och skribenter har haft eller har koppling till pingströrelsen och tidningen Dagen.

NU KOMMER TV2:s religionsredaktion med ett "exklusivt hemma-hos"-reportage från Bällsta.

Reportern är själv veritabel avhoppare och har vandrat från Jesusrörelsen via Baptistsamfundet till Svenska Kyrkan och f.d. Dagen-medarbetare. Fotografen är äldstebroder i Filadelfiakyrkan i Umeå. Ljudteknikern, däremot, har sina sympatier i Katolska kyrkan och producenten är teolog.

Programmet förväntas bli därefter... 90-talets maranataätare? Se nästa nummer av MR!

A.I.

MIDNATTSROPET

BOX 20134 161 02 BROMMA

TEL: 08-627 55 55, Fax: 08-98 21 39

Internet E-mailadress:

Maranata.Stockholm@Crossnet.se

ANSVARIG UTGIVARE Arne Imsen
I REDAKTIONEN

Stina Fridolfsson,

Ulla Näsholm, Arne Björkman.

TRYCK Mikael Eliasson, Emanuel
Johansson, Paulus Eliasson.

UTKOMMER 6 GÅNGER / ÅR.

TRYCK: BMC-tryck, Bromma

Sändes fritt!

Meddela red. namn och adress.

Gåvor till tidningen och litteratur-
missionen, pg. 495 46 24 -5

Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker
genom skriftligt meddelande till
tidningens redaktion.

I nästa nummer av MIDNATTSROPET

fortsätter Arne Imsen med "Bryt ny mark"; reflexioner speglade från Jack-Tommy Ardenfors' bok med samma titel, samt tredje avsnittet av den självbiografiska och väckelsehistoriska skildringen "Maranata - mitt öde", som utkommer i bokform.

Midnattsropet nr 5 planeras vara hos prenumeranterna i mitten av november.

MIDNATTSROPET BEHÖVER DITT STÖD NU!

Israels Premiärminister Benjamin Netanyahu skakar hand med Palestinas President Yasser Arafat vid deras första möte, den 4:e september i år. Foto: AFP

Fredsprocessen i Mellanöstern

Text: Jan-Egil Hafsahl

–Kulan gick igenom denna sång, förkunnade utrikesminister Shimon Peres, medan han viftade i luften med Rabins sångark från fredsmötet, men fredssången som vi ständigt har i våra öron, upphör aldrig.

EN VÄRLD I SORG

Representanter för sex arabiska stater, samt den palestinska självstyresmyndigheten, tog del i israelernas sorg över statsmannen Rabin.

Egyptens president Hosni Mubarak besökte Jerusalem för första gången i sitt liv i anslutning till sorgeshögtiden, och begravningen förde också Jordaniens kung Hussein till Jerusalem, för

första gången sedan Israel tog östra Jerusalem och hela Västbanken från Jordanien under sexdagarskriget 1967.

Närvaron av ledare från så många arabiska länder skulle vara otänkbart för bara tre år sedan. Hussein och Mubarak's deltagande var en speciell gest gentemot den avlidne Yitzhak Rabin, då de två ledarna knappast skulle ha besökt det omstridda Jerusalem under andra omständigheter.

SHIMON PERES

Det blev alltså Rabins tidigare politiske rival, Shimon Peres, som övertog ämbetet som Israels statsminister. Efter valet 1992 hade de två begravt

stridsyxan och arbetade tillsammans för sitt gemensamma mål – fred. Först och främst med palestinierna, därefter med Jordan – och Syrien som nästa mål. Det är inget tvivel om att det var Peres som var den drivande kraften när det gäller förhandlingarna med palestinierna, Osloavtalet och det palestinska självstyret i Gazaremsan och på Västbanken.

En politisk sympativåg bar Peres fram den första tiden, där mordhot hängde över Likuds ledare, följt av åverkan mot partiets kontor över hela landet.

Likuds ledare Netanyahu, liksom enskilda medlemmar, hade mer än nog med att försvara sig mot beskyll-

"Ja till fred, nej till våld"
 var mottot för stormötet i
 Tel Aviv den 4 november
 1995. Mer än 100.000 freds-
 aktivister samlades till den
 tidigare krigshjälten
 Yitzhak Rabins talarstol:
 – I 27 år har jag varit mili-
 tär. Jag förde krig så länge
 det inte fanns en chans till
 fred – och vi måste dra för-
 del av detta för dem som
 står här och för dem som in-
 te är här. Jag har alltid trott
 att ett flertal av folket öns-
 kar fred och är redo att ta
 en chans för freden", var Ra-
 bins sista budskap. Han tog
 chansen – och betalade
 med sitt liv. Från ett par me-
 ters avstånd avfyrade den
 27-årige juriststudenten Yi-
 gal Amir sina dödliga skott
 mot Israels statsminister –
 soldaten som blev diplomat,
 politiker och statsman.

ningar om att vara delaktiga i Yitzhak Rabins död med sina hårda utfall mot den tidigare statsministern.

OFFENTLIGT FÖRKLARAD VILJA TILL FRED

Redan två veckor efter mordet på Rabin förkunnade Peres att han var redo till att återuppta fredsförhandlingarna med Syrien, som hade legat nere i fem månader. Peres signalerade en annan politik gentemot Syrien än Rabin. Enligt Peres ville han inte längre insistera på, som Rabin gjorde, att uteslutande militära personer kunde dryfta säkerhetsuppläggningsen vid ett israeliskt tillbakadragande från Golanhöjderna.

Peres tog till orda för samtal om alla pågående förhandlingar med Syrien, och att samtalen skulle hållas på en politisk nivå hellre än en militär. Israel hade tidigare ingått fredsavtal med Egypten, PLO och Jordanien. Om det kom till stånd ett avtal med Syrien om återlämnande av Golanhöjderna, togs det för givet att också Libanon, som den sista av Israels grannar, ingick ett avtal med den judiska staten. Detta var de positiva politiska visionerna syrisk och israeliska förhandlare hade med sig till den första förhandlingsrundan i december 1995.

POLITISKA FÖRÄNDRINGAR

Det nya årets tre första månader för-

ändrade den politiska bilden totalt. Nyckelord i denna förbindelse är Hamas – och självmordsaktioner.

Exemplen är många. I Jerusalem och Ashkelon i södra Israel blev 24 israeler dräpta och 80 andra sårade genom två självmordsaktivister, den 25 februari. Hamas tog på sig ansvaret.

Den 26 februari körde en arab sin hyrbil in i en busskö i Jerusalem och dödade en kvinna. 23 andra människor blev skadade. Allt såg ut som en olycka, men Hamas hävdade att det var ett attentat och att de stod bakom det.

Den 3 mars blev 19 människor, inklusive bombmannen, dödade i en bussbombaktion i Jaffagatan i Jerusalem. En fraktion i Hamas tog på sig ansvaret för illdådet.

Den 4 mars 1996 blev minst 13 människor dräpta och 105 skadade då en självmördare sprängde sig i luften utanför ett köpcenter mitt i Tel Aviv.

Den palestinsk-arabiska presidenten Yasser Arafat fördömde handlingarna – och framställde påståenden om att extrema judar och palestina-araberna samarbetat för att stjälpa fredsprocessen. Arafat fick stöd av Israels statsminister Peres, som förkunnade att "hu-

maskt korten och tog initiativet till "ett toppmöte för fred" i Sharm-el-Sheikh, den 13 mars 1996.

I kampen för fredsprocessen – och sitt politiska liv – ställde stats- och regeringschefer från hela den västliga världen och från stora delar av Mellanöstern upp vid Peres' sida. Bill Clinton, Boris Jeltsin, Jacques Chirac, Helmut Kohl, Hosni Mubarak och kung Hussein var bland representanterna för de 29 deltagarländernas fredsdelegationer.

Slutkommunikén från fredsmötet var högst sannolikt färdigkomponerat innan konferensen inleddes; ett resultat av intensiva underhandssamtal mellan en inre kärngrupp av länder, bland dessa USA, Israel, palestinierna och Egypten. De 29 inläggen på konferensen var i stort sett fri från svulstiga ord och utfall mot "den andra" sidan, och avslutades med ett "freden ska styrkas, säkerheten främjas och terrorism skall motarbetas".

Budskapet från fredskonferensen som blev bejublat världen över, mötte inte samma gehör hemma i Israel – och kravet på handling mer än ord växte hastigt.

HÖGERSIDAN RYCKER FRAM

Med krav om utrikesministerposten i en eventuell Likud-regering, avstod David Levy, med sitt nybildade parti Gesher, från att delta i valet till statsministerposten. Det andra högerpartiet Thomset med sin ledare Rafael Eitan, följde Levy, och ingick ett blockavtal med Likudalliansen. Centralkommittén för de tre högerpartierna samlade sig omkring Netanyahu krav på "fred med säkerhet".

Parollen vann styrka efter nya aktioner från den väpnade flygeln av den islamitiska Hamas-rörelsen, samt organisationen Islamiskt heligt krig. Samtidigt gick den iranstödda shiamuslimska Hizbollah-milisen i södra Libanon till raketangrepp på en rad städer i norra Israel. Vi skriver april 1996 – en månad innan valet i Israel.

"VREDENS DRUVOR"

Israel svarade på raketangreppen med en rad flygangrepp riktade mot libanesiska landsstäder och mot Hizbollah-huvudkvarteret i sydvästra Beirut. Israels vedergällningsaktioner "Vredens druvor" blev förklarade vara "till beskydd för folket" – men lämnade heller inte något tvivel efter sig: De judiska väljarna hade begärt in reaktioner, och nu hade de fått det.

Två veckor innan valet stod röstmätningarna 50-50 förhållandet mellan Peres/Netanyahu.

Fortsättning i nästa nummer.

”

**Bill Clinton,
 Boris Jeltsin,
 Jacques Chirac,
 Helmut Kohl,
 Hosni Mubarak
 och kung Hus-
 sein var bland
 representanter-
 na för de 29
 deltagarländer-
 nas fredsdelega-
 tioner.**

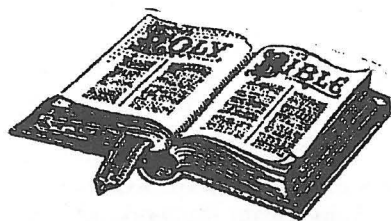
”

vudavsikten för terrorn är att döda freden".

Likud-partiets ledare Benjamin Netanyahu förstod att utnyttja den osäkerhet och fruktan som åter grep tag i det israeliska folket – och lanserade ett nytt slagord i partiets valförberedelser: "Fred kopplad till säkerhet".

ETT TOPPMÖTE FÖR FRED

De politiska verkningarna av bomberna gav alltså raskt utslag – inte bara bland den politiska oppositionen, men bland folket. USA:s Bill Clinton läste

Väckelse- kristna gestalter

Tertullianus blev frälst sedan han sett kristna dö för sin tro. Efter frälsningen blev han dåtidens främste försvarare av den radikala kristendomen. Alla Tertullianus' skrifter var strids-skrifter. Striden var hans rätta element.

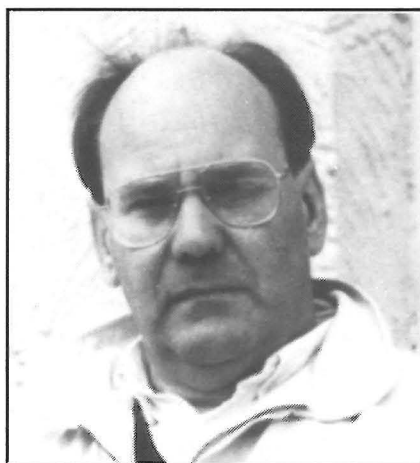
De första kristna styrktes i sin tro av sitt levande och äkta hopp om Jesu snara återkomst. Därför kunde de också med stor frimodighet trotsa både förföljelse, tortyr och dödsstraff.

På den tiden fanns det vissa arbeten som de väckelsekristna avstod från. De ville inte fungera som ämbetsmän eller militärer; yrken som hade med den ogudaktiga staten att göra. Inte heller accepterade de bildhuggar- och guldsmedsyren, eftersom de arbetena var starkt kopplade till den hedniska gudsdyrkan i samhället. Andra ting som de väckelsekristna inte ville delta i var dans, skådespel, idrott och gladiatorspel etc.

Under 100-talet började emellertid väntan på Jesu snara återkomst mattas av. Det gick till och med så långt att kristna bad om att Jesus skulle vänta med att komma tillbaka, och de tackade Gud för att han hade tålamod med dem. Nu skulle de alla få möjlighet att bättra sig, hoppades de. På samma

gång började de kristna församlingarna försöka anpassa sig i det hedniska samhället. Och det medförde naturligtvis att de kristna blev likriktade med världen och dess mentalitet.

Vid 200-talets början var avfallet stort inom församlingarna. Nu fanns det kristna bekännare inom alla yrken och samhällsstånd. Många kristna hade anpassat sitt liv till det hedniska samhället. De haltade på båda sidor av vägen. Men det fanns också kristna

En artikelserie
av
ARNE BJÖRKMAN

som inte ville veta av någon anpassning till världen och dess mentalitet. En sådan väckelsekristen gestalt var Tertullianus.

Tertullianus var son till en romersk officer. Han föddes omkring år 160 i

Tertullianus TRONS FÖRSVA- RARE

Kartago, den nordafrikanska staden, som var känd för sin naturskönhet och sina ståtliga byggnader. Tertullianus fick en god uppfostran och studerade språk, filosofi, rättsvetenskap och historia.

Före sin omvändelse till kristendomen verkade Tertullianus som jurist och filosof. Han var känd för sin vältalighet. Hans högsta mål i livet var att vinna alla de debatter han var med i. Men han deltog också gärna i alla de nöjen som Kartago kunde erbjuda. Kristendomen föraktade han och hänskrattade åt de kristnas tal om frälsning, uppståndelse och dom.

Tertullianus var en flitig besökare av gladiatorspel, där han bland annat fick se kristna dö för sin tro på Jesus. Då han var omkring trettio år, utbröt en mycket svår förföljelse mot de kristna i Kartago. Det kom att få en avgörande betydelse för Tertullianus' liv. Han fick uppleva med vilket mod och vilken segerglädje de kristna gick döden till mötes. De var levande kristusbrev som alla åskådare kunde läsa. Deras hänfödda tro på den levande Guden grep Tertullianus djupt. Han upplevde något gudomligt i sitt inre. Och efter en våldsam själskamp överlämnade han sig själv i Jesu händer och blev frälst. Det skedde omkring år 195.

Efter omvändelsen kastade Tertullianus sig in i striden för kristendomens seger. Han blev en av de första århundradenas framgångsrikaste kristna apologeter. Alla Tertullianus skrifter är stridsskrifter. Striden blev hans rätta element.

I första hand vände sig Tertullianus mot kristendomens förföljare och det hedniska samhället. Han var ihärdig i

Illustration ur "Nya Testamentet med illustrationer", EFS 1878

sin kamp mot staten. Han gick till stormen mot kejsardyrkan och allting som hade förbindelse med den världsliga kulturen.

Inflytelser från den grekiska filosofin och det romerska kulturlivet trängde även in i de kristna leden. Och Tertullianus gick till motattack. Med skärpa framhöll han att kristna inte borde besöka teaterföreställningar, gladiatorspel och liknande ting. Kristendomen måste förbli en dårskap för denna världens visa, påpekade han.

Då det gällde skådespel, kapplöpningar och olika kampsporter skrev han till hedningarna:

– Vi vill varken se eller höra talas om era rasande kapplöpningar, era osedliga skådespel, era blodiga fäktningar och allt annat sådant... Man kan inte ens tala om de skamligheter,

som nu får förekomma i fullt dagsljus, fastän de tillhör mörkrets gärningar. Då vi dessutom vet, att Gud ska döma alla onyttiga ord och galenskaper, hur ska vi då våga bevittna något sådant?

Tertullianus vände sig också mot att kristna tjänstgjorde som soldater. Inte nog med att de hade ett mordiskt yrke, de lät också bekransa sig som en invigning åt de romerska avgudarna. Men om man var så sträng skulle det bli omöjligt för kristna soldater att få sitt livsuppehälle, invände hans motståndare. Och Tertullianus replikerade:

– Vem har lovat er att ni ska få leva?

Så småningom tyckte Tertullianus att avfallet inom kyrkoförsamlingarna var för stort. Han anslöt sig därför till monianisterna, ett slags radikala pingstvännar, som ville återuppliva andens nådegåvor, främst tungomålstalendet och profetian.

KORTNYTT

Kamp mot evangeliskt kristna

I staden Bryssel i Belgien har man fattat ett beslut att bekämpa sekter, bl a evangeliskt kristna. Det kommer man att göra genom att kräva att nyanställda i kommunen får försäkra att de inte tillhör någon religiös sekt.

Bryssel gör alltså verklighet av det som i Tyskland idag är ett hot. I Tyskland kräver flera fraktioner inom det styrande CBU-partiet att religiösa sekter ska klämmas åt, bl a genom att förvägra sektmedlemmar anställning i stat och kommun.

I Berlin och Köln har redan två evangeliska församlingar stött på svårigheter, eftersom de anklagas för att vara sekter. Det här beslutet har väckt farhågor i frikyrkliga kretsar i Bryssel. Vanliga pingst- och baptistförsamlingar är i det katolska Belgien inte registrerade som kyrkosamfund, utan får sorteras under rubriken andra religiösa samfund tillsammans med Mormon- och Scientologikyrkan.

Baptisternas anhållan om att få registrera sig som kyrkligt samfund har avslagits. Motiveringen var att det redan finns ett protestantiskt samfund i Beligen.

Källa: Dagen

Arne Björkman

Rena öknen

I Katolsk Kyrkotidning nr 13/96 recenserar Catharina Broomé Peter Halldorfs senaste bok Sandens söner.

Recensionen inleds sålunda: Givetvis skulle även Peter Halldorf hamna i öknen till sist – vad annat var att vänta?

Man undrar vad Catharina Broomé menar...

Hon avslutar sin recension på följande sätt: För många år sedan gjorde jag den erfarenheten att det är svårt att göra sig förstädd bland pingstvännar så länge man talar ett teoretiskt och teologiskt språk.

Men när det gäller andliga erfarenheter är det betydligt lättare att finna samma våglängd. Jag är glad att finna detta bekräftat i Peter Halldorfs bok.

Själv har jag en känsla av att detta säger mer om pingströrelsen och Halldorf än om katolikerna...

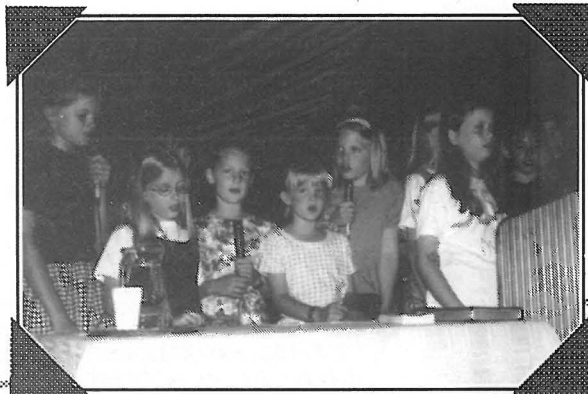
Påvens böneämne

I samma nr. av KK läser vi att ett av påvens böneämnen för augusti månad var att alla som avlägsnat sig från Kyrkan återvänder till henne.

Det kan ju inte vara oss han menar. Det är inte vi som lämnat katolikerna utan de som lämnat oss. Det heter ju: Från oss hava de utgått, men de hörde icke till oss, ty hade de hört till oss, så hade de förblivit hos oss. Men det skulle bli uppenbart, att icke alla höra till oss. (1 Joh 2:19).

Men utifrån det påvliga paddperspektivet förvanskas sanningen och protestanterna blir fribytar.

Larz Gustafsson

"Av barns och spenabarns mun har du berett dig ett lov". Barnen leder lovången.

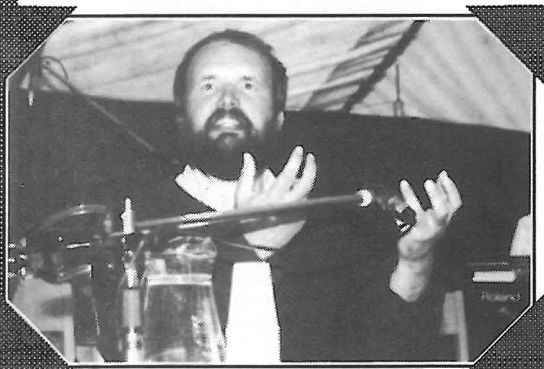
Så var det från begynn

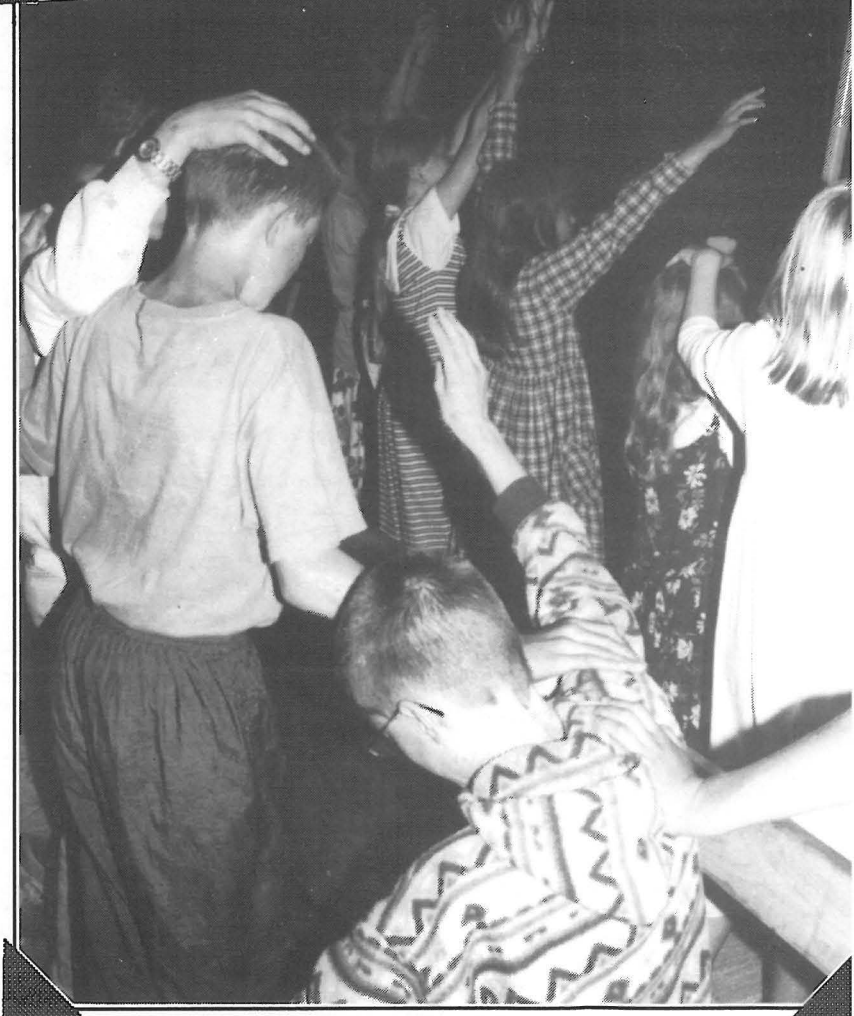
Arne Imsen undervisade med kraft om det som var från begynnelsen, här under överinseende av Tage Nilsson.

Doris Diaz från Dominikanska republiken och Kjell Roos, Jönköping, var med och rapporterade och proklamerade.

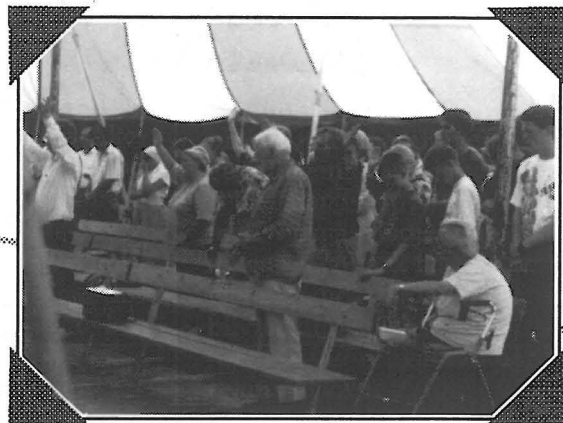
Hans Lindelöw, en av församlingens äldste, höll flera bibelstudier under veckan, med stor inlevelse.

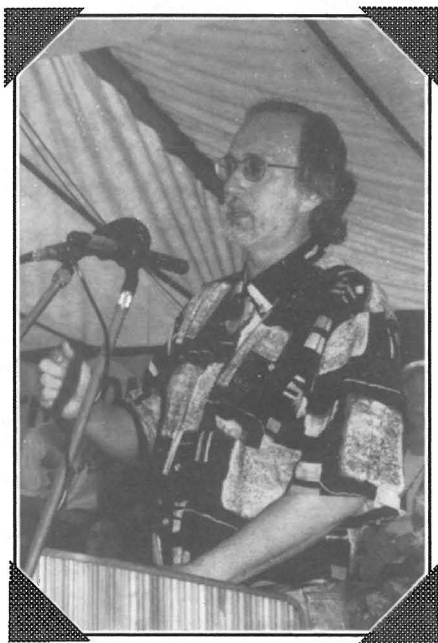
Den väckta hungern, i bibelstudier och väckelsemöten, kom till synligt uttryck i eftermötena.

helsen!

Foto: Mikael Eliasson och Lars Bygdås

"Lova Herren, min själ, och förgät icke vad gott Han har gjort". Församlingen hyllar Sonen!

Jan-Egil Hafsahl kom direkt från en resa i Ryssland. Hans reseskildring blev en hel väckelsepredikan.

Larz Gustafsson:

KONFERENS-REFLEKTIONER...

På väg hem från årets sommarkonferens mötte jag en broder som också skulle åka tåg till Gävle.

Givetvis blev det tal om var vi hade varit, osv.

När jag nämnde att jag deltagit i Maranatafolkets sommarkonferens undrade brodern hur många som "är kvar" i Maranata.

När jag tänker på detta erinrar jag mig något som broder Arne sade på maranatavännernas sommarkonferens för 10 år sedan:

-Det är ingen hemlighet att det här förmodligen är Sveriges minsta kristna konferens! (Citerat ur minnet.)

Detta sade broder Imsen apropå en artikel Nerikes Allehanda skrivit där man påstod att det bara fanns "ett tiotal anhängare" kvar.

Nu är det 1996. Ovan nämnda pastorala uttalande gjordes 1986. Och jag gav min medresenär en kassett. Den spelades in 1976 och heter "Anden har sänt oss bud". Jag kände mig också manad att framhålla vikten av att det **kvalitativa** mo-

mentet får stå i förgrunden på bekostnad av det kvantitativa.

Det upplever jag som oerhört väsentligt i en tid då man är fixerad vid massa och mängd - dvs bågarens *utsida*.

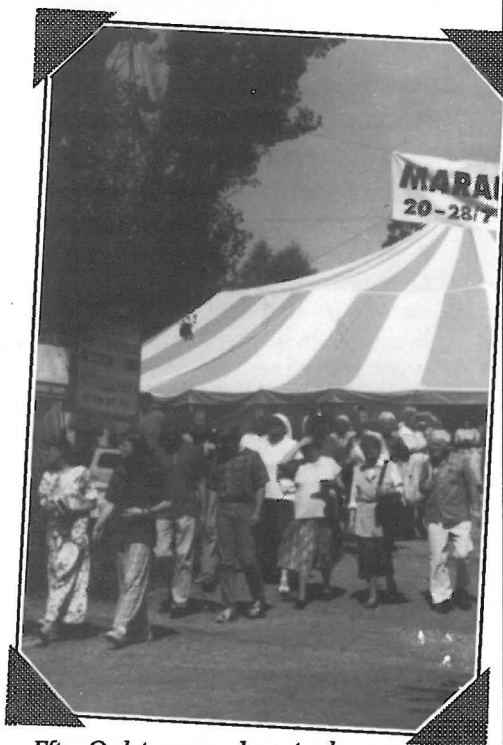
Att 1996 års sommarkonferens höll måttet med avseende på just den kvalitativa aspekten går inte att ta miste på. Och det är den som Herren är intresserad av. Vi fick i år liksom tidigare år uppleva hur djup ropade till djup (Ps. 42:8), och jag tror att vi alla fick anledning att rannsaka oss då det gäller just vår kallelse och dess konsekvenser.

Så här i den andliga mat-smältningens initialske de upplever jag förvisso turbulensen men också en stor tacksamhet till Gud och syskonen för att jag fick förmånen att delta i Maranatafolkets sommarkonferens under mottot "Så var det från begynnelsen" och med trepunktsprogrammet: "Försoningen - Församlingen - Förvandlingen".

Det har varit allvarsmättade men också glädjefyllda dagar då gamle Adam fått sig en dos välbehövliga duvningar och blivit satt på plats.

Nu bidar vi i väntan på vidare marschorder!

Och Jesus Kristus är den samme - 1976, 1986, 1996, så ock i evighet!

Efter Ordets gemenskap styrdes kosan mot bordets...

Så var det från begynnelse

Konferenspredikan av **Arne Imsen**

Precis som det började ska det avslutas. Rakt igenom hela tidsåldern är budskapet det samma; oföränderligt, evigt inblåst av Gud. Det skall inte klinga bort el-

Det genomträngande budskapet från begynnelsen finns i några koncentrerade satser: *Se, jag kommer snart!* Detta är begynnelsen och slutet. Precis som det började ska det avslutas. Rakt igenom hela tidsåldern är budskapet det samma, oföränderligt, evigt, inblåst av Gud. Människorna och tiderna förändras, men Gud är densamme, och där den helige Ande är, där är evigheten, härligheten och himlen. Detta enorma budskap avslutas: Anden och bruden säger kom! Det är församlingens kännetecken som man kan känna igen genom alla tider, också vår tid. Anden och bruden säger kom. Detta budskap initierade Andens och församlingens tidsålder.

Det ska inte klinga bort och ersättas av något annat. Det ska intensifieras så att det slutligen blir ett genomträngande, irriterande, besvärande, uppseendeväckande och omvälvande anskri: Se brudgummen kommer, gå ut och möten honom! Detta är inget uppbyggelsebudskap, utan ett rop som får sömnaktiga att gnugga sömnen ur ögonen, orientera sig och upptäcka att de har gått in i något främmande: Världshuset vid vägen. De har slagit sig till ro och tappat kontakten med den verklighet som drev dem ut.

Detta omvälvande budskap blir direkt pinsamt då några av dem som gått ut för att möta brudgummen konstaterar och ropar ut i natten med ett skärande nödrop: Våra lampor slockna! Given oss av eder olja!

Det finns mycket som är viktigt, men endast ett är viktigast. Många ting är bra, men vi ska absolut inte nöja oss med det som är bra, vi ska ha det som är bäst. De flesta av oss är så splittrade genom alla influenser uti-

från religiös, politisk, ekonomisk och social omgivning, så att det är nästan omöjligt att lyssna till ett riktigt rannsaksakande budskap. Vi saknar koncentration.

I frågan om hur det var från begynnelsen finns naturligtvis en målsättning. Hela vårt sinne och engagemang

*"Vi skall
fram till
det som
var från
begynnelsen"*

måste rikta sig mot målet så att vi kan uppnå det. Det gäller att nå fram till det som var typiskt och kännetecknande för den urkristna församlingen. Då måste man metodiskt förbereda sig så vi blir disponibla och kan ta emot vad Gud har att ge.

Det tarvas koncentration och disciplin. Det stora problemet i vår tid är att människor inte kan sitta ner och lyssna, och vad ännu värre är, de orkar inte läsa. Därför läser de sällan eller aldrig bibeln.

Guds folk skulle behöva koncentreras sig i bibelstudier från morgon till

kväll och lära känna fronten, fienden och situationen. Varje kristen måste framför allt bli rustad för att möta fienden på det plan där han opererar, och inte ägna sig åt skuggboxning och spegelfäktari. Vi måste gå emot honom, fasta i tron, för att återerövra förlorade positioner.

Herren vill i denna tid fästa vår uppmärksamhet på hur det var från begynnelsen. Inte därför att vi ska se tillbaka och fastna i nostalgiska minnen, utan för att vi ska se framåt. Den som får klart för sig hur det var från begynnelsen, kommer snart i rörelse.

Vi ska inte tillbaka till det som var från begynnelsen. Vi ska fram till det som var från begynnelsen! Fram, därför att det som egentligen har skett, är oupphörliga reträtter. Mörkrets makter har på otroligt många områden infiltrerat sig, erövrat och bortfört dem som varit Herrens redskap i samtiden.

Så var det från begynnelsen. Tack gode Gud för Boken som hjälper oss att ta reda på det! Boken talar samtidigt om vad framtiden har i sitt sköte, så vi inte blir överrumplade, utan är väl orienterade med en hög beredskap i anden.

Vi ska inte syssla med abstrakta begrepp och principer, utan gå rakt in i vår egen vardag, och konkret se på ting, händelser och personer som på ett eller annat sätt kommer att påverka oss.

Det sägs att vår kamp inte är emot kött och blod. På det sättet försöker många avfärda problemen till något luddigt, så att människorna inte kan orientera sig. Men den som inte ser vägen har ingen chans att komma framåt.

ler ersättas av något annat, utan intensifieras så det slutligen blir ett genomträngande, irriterande och omvälvande anskri: -Gån ut och möten Honom!

en!

Bilföraren måste veta vad varje orienteringstavla på vägen säger, och vara redo att bromsa då det är nödvändigt. Det går inte åka på utan att vara orienterad. Den som inte kan föra fordonet utsätter både sig själv och andra för stora risker.

På det andliga området har vi fått för oss att varningsregler hör den materiella världen till och inte den andliga. Därför låter vi fienden operera i denna dimridå. Han har en sjusärdeles förmåga att dölja sig och människor faller undan för hans sätt att legitimera sig. Han kommer inte som den fule djävul han är, utan omskapar sig till en ljusets ängel. Hans enda avsikt är att bedra, och han är kvalificerad. Han vet vad han ska använda för att grundlura oss. Han är lögnens furste och allt vad han företar sig är lögn, även då han gör sken av att vara sanningens representant.

Det är absolut nödvändigt att lämna det luddiga talet om kött och blod och ande, och göra klart för oss att liksom den helige Ande tar gestalt i församlingen och synliggör Kristus, har också den onda andevärlden sina redskap och sin kyrka, sina gåvor, manifestationer, tecken och profeter. Den onde har till och med sitt bord, altare, nattvardsbord, bröd och vin. Därför gäller det att kunna skilja på vad som är Herrens lekamen och vad som är onda andars bord. Jag har en känsla av att det förmår inte människor idag, därför att den onda andevärlden blivit etablerad och legitimerat sig såsom kristen.

Onda andars bord ligger inte långt utanför vår sfär. Det finns mitt ibland oss. Den sanna, levande kristendomen, det som var från begynnelsen,

har fått sin största fiende på sitt eget territorium. Om det kallas Livets Ord, Pingstväckelse, Maranatarörelse eller något annat, betyder ingenting. Heller inte beteendemönster. Det finns andra klara och typiska kännetecken på den levande församlingen.

Självexponeringens och verksamhetsexponeringens faror ser vi nu på ett sätt som aldrig tidigare i alla kristna sammanhang. Det har aldrig förr varit ett sådant utbud som nu. Från yttersta höger till vänster har hela kristenheten förvärldsligats så fräckt och skamlöst att den är redo att till och med låta clowner fungera vid Herrens bord. Man erbjuder dramer, lek, idrott, osv, som om detta skulle ha någon som helst betydelse för Guds verks befrämjande. Tvärt om, det hämmar, bryter ner och omöjliggör koncentrationen omkring det som är väsentligt.

Vad är väsentligt? Inte leken, inte heller mat och dryck. "De satte sig ner för att äta och dricka, och stod sedan upp för att leka" - känner du igen sammanhanget? Det är inte svårt att se den klara linjen från första Mosebok ända till den yttersta tiden. Man kan se den på olika sätt genom olika perioder och personer.

Denna sommar har varit den stora lekens sommar. Konferens efter konferens bjöd man på lek. Till denna kroppskultur hör också utbudet av

"Den onda andevärlden har också sin kyrka, sina redskap, sina gåvor och manifestationer"

tecken och under. Fienden har använt det på ett sådant sätt att människor inte bara blivit intresserade, men fixerade.

Här måste bli en konfrontation. Inte dialog och diskussion. Här gäller analysen, definitionen, konstaterandet och proklamationen: Så säger Herren!

Det är inte många år sedan den nya religiositeten började välla in i vågrörelser som karismatisk väckelse. Den karismatiska väckelsen har sedan underminerat mycket av sann bibeltro, kristustro och ersatt gudstjänstlivet med spektakel. Människor ska falla,

människor ska skratta, stå upp, sitta ner, klappa i händerna. De ska lovsjunga - till döds. Om vi inte förmår ta avstånd från detta för att vi har lojalitetskonflikter och inte vill utsätta oss för obehaget, så är vi delaktiga och kommer på det viset att få bära det solidariska ansvaret för processen. Vår uppgift är inte att bejaka och acceptera, utan att protestera med livet som insats!

Allt det som på ett eller annat sätt befrämjar materialismen, kroppskulturens egoism allt detta är religion i olika tappningar men inte kristendom.

Konfrontation är absolut nödvändig och innebär oftast att man kommer i strid med sina närmaste. Jesus sa: Jag har inte kommit för att sända frid, utan strid. Och så talar han om att den striden måste utkämpas i varje lärjunges hjärta.

Varje lärjunge måste själv bestämma om han ska följa Jesus och ta de konsekvenser - också de sociala konsekvenser - som detta med nödvändighet medför. Så självständiggörs personligheten. Jesus säger: Den som kommer till mig och därvid icke hatar - alltså är evangelium hatets budskap.

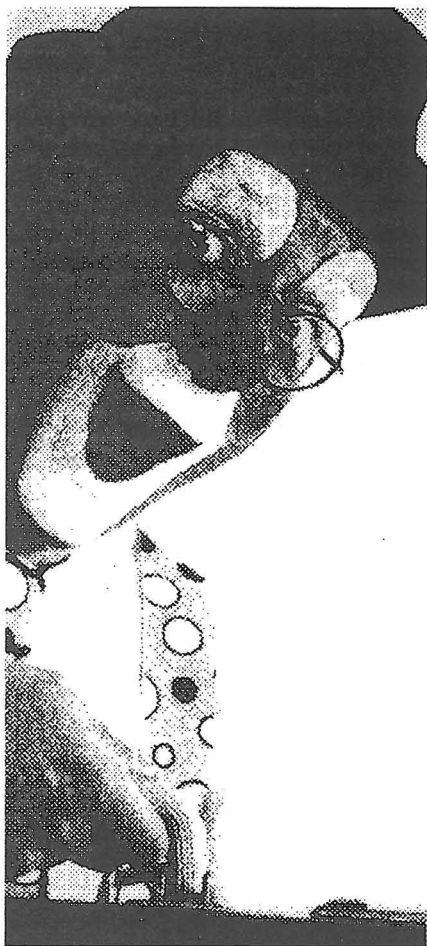
Framgångsteologin känner inte till detta. Den har rivit ut blad efter blad ur Boken, och har bara favoritställena kvar. Vad den framför allt angriper är försoningen och korset. Framgångsteologin är inget ämne för dialog och diskussion. Den ska bekämpas! Allt vad den representerar har surdegseffekt som bryter igenom människornas möjligheter att värja sig, det blir en epidemisk smitta som får ödesdigra konsekvenser.

Så var det från begynnelsen.

Frågan är: Ska vi låta allt det vi hör och ser i tiden filtreras av Ordet? Prova det inför Ordet. Inte släppa det in över oss och låta det placera oss på de anklagades bänk. Den som uttalar reservationer, kritik och skepticism mot dessa nya fenomen, avkrävs underkastelse med en slags militant disciplin. Den som inte accepterar och bejakar allt nytt som förs fram, stämplas som väckelsens motståndare. Det finns ingenting som är värre för en kristen än att klassas som väckelsens motståndare.

Där Gud handlat har det aldrig varit fråga om massa, numerär och kvantitet. Det finns inga möjligheter att med statistikens hjälp övertyga, imponera eller bevisa. Statistiken säger ingenting annat än att människan är en politisk varelse som döljer sig i massan. Men Skriften säger: Jag söker efter en man - inte ett folk, men en man - som kan ställa sig i rämnan till landets försvar, men jag har inte funnit någon. Det finns miljoner dugliga, skickliga, bildade, fromma män, men himmelens Gud klagar: Jag har inte funnit någon.

forts. sidan 28

Arne Imsen:

Hur tog sig in i kristen!

När och hur tog sig clownen, den gycklande tras-hanken från cirkusmanegen med sin röda fyllenäsa och övrig rekvisit in i pingströrelsen, antogs som meriterad medarbetare och avancerade till celebrant vid församlingarnas nattvardsfirande?

PU-organet AllaLedare har svaret. Månglarna i den så kallade Lapplandsveckans marknadstält försåg oss med det för exakt ett år sedan. Upptäckten gjordes först vid hemkomsten. Det var en skräckupplevelse.

Bladet är nämligen, trots namnbyte och nytt format, arvtagare till månadsbladet Den Kristne – tidskrift för urkristen tro och förkunnelse.

Där fick man för fyrtio år sedan veta:

–Frikyrkligheten drog ju för årtionden sedan marknadsväsendet in i kyrkorna genom sina skördefester och missionsauktioner. Nästa steg var att dra skioptikonföreläsningarna in i kyrkorna, och så har man numera även tagit in filmen i Guds hus.

Att man på frikyrkligt håll rent av förlorat den andliga finkänsligheten så till den grad, att man till och med försvrar sådant är ju beklämmande. En gång i tiden gjorde de frikyrkliga väckelserörelserna stort nummer av prästernas altartjänst. De ville inte delta i en kyrklig gudstjänst, därför att prästerna klädde sig i mässkrud. Altartjänsten ansågs som teater. Men vad säger nu de frikyrkliga, då man tagit filmen in i kyrkorna. Jo, man försvarar sig och menar, att det är som det skall vara. O tempora! O mores! Vilken tid och vilka seder!

Ur Skådespel även i svenska kyrkan, Henning Thulin, Den Kristne, 5/1955

Men den rödnästa clownen då? Ungefär samtidigt basunerade en känd pingstpastor kategoriskt ut:

Då man söker att sammanföra spel och kristendom begär man det ödesdigra misstaget att söka förena två väsensskilda realiteter, som aldrig går att förena. Kristendom kan inte spelas. Och det som är spel är inte kristendom.

Den som något känner Nya testamentets grundspråk – grekiskan – vet att det ord som i våra biblar är återgivet med "skrymtare" heter på grekiska "hypokritas" och betyder skådespelare. En grekisksvensk ordbok förklarar ordet på följande sätt: "Hypokritas – egentligen den som maskerar sig, skådespelare; därav den som ser annorlunda ut än han är, skrymtare, hycklare, skenhelig." I våra dagar upplever vi med sorg att frikyrkoförsamlingar med sina pastorer i spetsen överger föregångarnas radikala linje, då det gäller teater och skådespel. Numera anser man i vissa kretsar att det inte alls behöver vara opasande för kristna att både bevista vanliga teaterföreställningar och att använda skådespel i den egna verksamheten. Detta är ett skrämmande tecken på andligt avfall.

När man rekommenderar skådespel som ett medel att brukas i kristen verksamhet, har man samtidigt gett underbetyg åt den evangeliska förkunnelsen. Gud har i församlingen satt apostlar, profeter, evangelister, herdar och lärare – det vill säga Ordets förkunnare – men han har inte givit någon i uppdrag att vara skådespelare.

Kan man spela frälsning? Spelad frälsning är ingen frälsning. Ingen verkligt frälst och av Guds helige Ande gripen människa nedlåter sig till något sådant. Är det då möjligt att ogudaktiga skådespelare skall kunna spela frälsning eller representera vår Herre Jesus Kristus i en roll på teatern eller i ett skådespel som återges på den vita duken? Varje levande kristen måste besvara den frågan med ett klart nej. Det är profanering av heliga ting. Det gränsar till hädelse mot vår välsignade Frälsare och hans stora gärning.

Skall vi i vårt arbete nedlåta oss till att använda metoder som är helt främmande för Andens liv och kristendomens väsen i den tron att detta skall kunna hjälpa oss ur det andliga nödläge vi befinner oss i? Kommer dessa metoder att bryta den isolering en andligen utarmad och förvärldslig kristenhet befinner sig i? Skall detta vara vårt svar på vår tids skriande andliga nöd?

Borde vi inte i stället tränga oss fram till de urkristna kraftkällorna? Vad vår tids kristna främför allt annat behöver – både pastorer och menige man i ledet – är ett apostoliskt dop i den helige Ande och eld. En urkristen pingstupplevelse skall tillföra vår verksamhet urkristendomens kraft, och då blir alla oandliga och "billiga" moderna metoder överflödiga. Vår tids stora andliga behov är en församling på knä i brinnande bön med pingstens eld flammande över sin verksamhet!

Ur boken *Kristi fattigdom – vår rikedom*, Harald Gustafsson, Algot Erikssons Förlag, 1964

CLOWNEN eten?

PU-organet "AllaLedare" lär pingströrelsens ungdomsledare hur man utklädd till clown celebrerar i brödsbrytelsen med barnen:

Kan kristendom... Forts fr. sid 1

–Alla får gå fram till korset och lämnar sin sten. Clownen målar en röd prick på lämnarens kind. Kärlekens och glädjens färg. En symbol för det "nya förbundet".

–Clownen hämtar det stora paketet med hjärtan på. Öppnar den. Tar fram brödlimpan. Lindar in limpan i den vita duken och vaggar den försiktigt i sina händer.

–Han smeker brödet som ett litet barn. Lyfter upp det mot sin axel, som när man försöker få ett barn att somna. Förklarar på detta sätt att det är Jesus-barnet det handlar om.

–Clownen smyger ut. Jesus finns kvar.

Rekvisit för clownfarsen:

En preparerad Bibel. En röd hjärtballong som du målar ett hjärta på och lägger mellan två sidor i Bibeln. Lägg massor av små röda papp-hjärtan löst i Bibeln.

Ett fint inslaget paket. Omslagspapper med hjärtan på. Rosett av sidenband. I paketet lägger du en limpa, gärna hembakad. En vit duk som limpan får plats i. En kanna med vin och en bägere.

Ett stort träkors. Det ska kunna stå på golvet. Framsidan målad svart och baksidan med blommor och glada färger.

Ganska stora stenar. Det ska finnas så många stenar som det finns deltagare i samlingsen.

Smink för att Clownen ska kunna måla sig. En röd "sminkkrita" för att måla publiken med.

Clownerna snubblar, håller vatten på varandra och prickar försvinner på ett mycket märkligt sätt från ett papper... Man gör allt för att fånga barnens intresse och få en hög stämning.

Vad behövs det för att fånga barnens intresse? I vårt fall var det naturligt med clowneri och lite Gospel Magic...

Kjell-Arne Alvarsson, AllaLedare, med Urban Ringbäck, Smyrna Gbg, som ansv. utgivare

Fotnot: PU står för Pingstförsamlingarnas Ungdomsarbete, ...servar med information, kunskap, resurspersoner, ledarutveckling, material och hjälpmedel ...samordnar och bevakar också församlingarnas intresse inom barn- och ungdomsarbetet gentemot staten.

KONCEPT för en Ny Generation

Startskott för "ungdomskyrka som i allt är formad efter sin målgrupp". ... speciella Get Ready!-samlingar där vi vill utmana och träna ungdomar för ett *helvilt, kreativt, radikalt* och *o-stopp-bart* lärjungaskap

som skakar både klass, lärare och skola. Torsdag och lördag natt arrangerar vi revolutionerande "Megalife Praise Party".

En generation ungdomsmöten för den unga generationen. Till *discoljusens flämtande, bashögtalarnas taktfasta dunkande och rökmaskinens täta dimma* kommer vi att förkunna ett "hot message" och se hundratals ungdomar bli starkt berörda av Guds kraft.

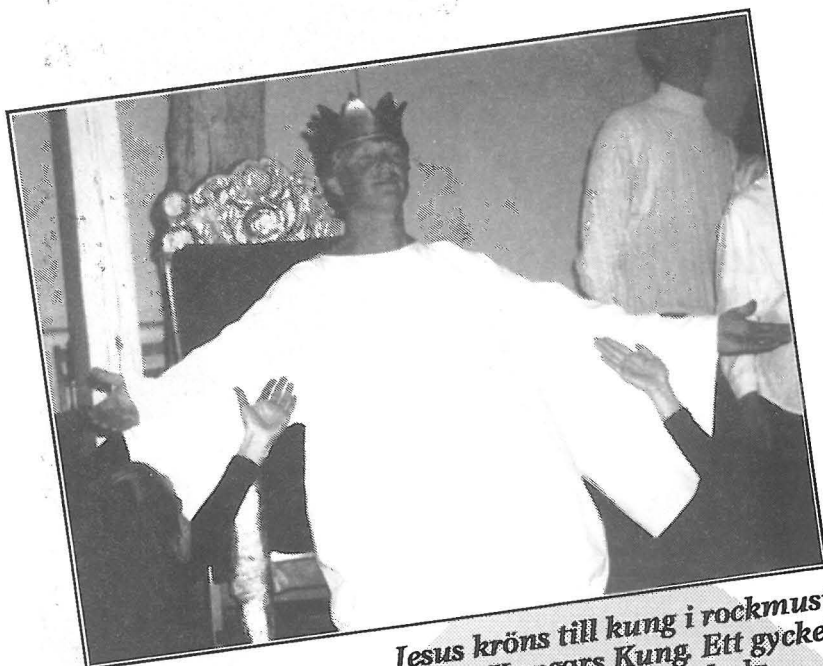
... arrangera några "Mega-life-kvällar", dvs sökarguds-

tjänster för tonåringar med *högt tempo, maxad stämning utmanande program med fräscha band* och en radikal men mycket enkel förkunnselse.

... inte bli mysiga cafékvällar för redan troende ungdomar utan ett *lågtrösklat arrangemang* för alla de ungdomar som drar omkring på stan.

... ett måste att använda banbrytande metoder för att nå *dagens tonåringar, att få dem att växa till och sedan länkas in i församlingen!*

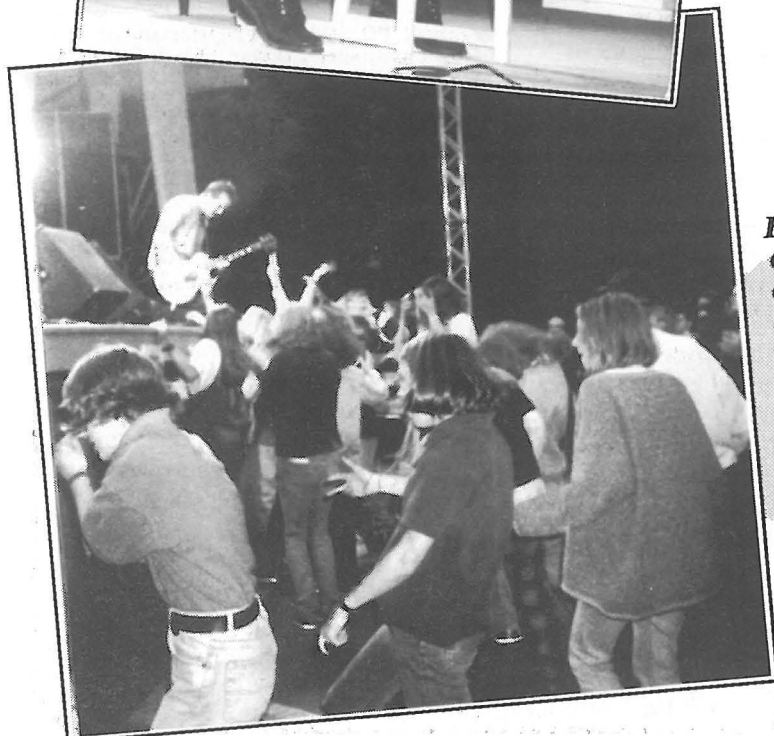
(Vår mix ur PU-organet *AllaLedare* och Karisma Centers *Nyhetsbrev*)

Jesus kröns till kung i rockmusikalens Kungars Kung. Ett gyckel-
spel i en fullsatt Torp-lada.

Ett dra-
ma om
livet och
sökandet
framförs
av skåde-
spelare.
Vår tids
nya för-
kunnare.

Hårdrock
och disco-
dans i
sommarnatten.
Arrangör
Filadelfia
försam-
lingen i
Stock-
holm.

Med redskap som Emil Gustaf-
dan i Torp sin särskilda plats i
pet om personlig avgörelse inf
själen.

Idag börjar en ny typ av förk
kalens form presenteras ett g
och dansare. -Så har det varit
mar i landet, berättar maranata-

Gycklarna

Text: Ulla Näsholm

Foto: Lars Bygdås, Mikael Eliasson

□ Demonstranter
från Maranata var
med vid många av
de kristna konfe-
renserna i som-
mars. De stod ut-
anför med sina
skrifter, tidningar
och böcker.

Insatserna var
ideella (det var
inga betalda funk-
tionärer som med-
verkade), och den
tryckta informatio-
nen av både skrif-
ter och böcker de-
lades ut helt gratis.

och Frank Mangs har konferensslavenska väckelsefolkets hjärta. Buska- helig Gud har satt djupa spår i folk-

re ta över. I dramats eller rockmusi- ghetens evangelium av skådespelare onferens efter konferens denna som- vister.

sommar...

Missionsföreståndaren i Helgelseförbundet Rolf Nordström var mer bekymrad av protesterna ut- anför än spektaklet innanför Torp-ladan.

Många av de kristna konfe- renserna har i sommar på ett speciellt sätt varit utsatta för attacker från maranatahåll – en form av gerilla som dyker upp på de olika platser där man samlas. Med sig har de traktater, skrifter, tidningar och böcker vilka delas ut till människorna.

Detta har särskilt av konfe- rensledningen på platsen åstadkommit en del förargel- se, några övertramp och mycken irritation.

Är det nån slags överreak- tion eller varför känner man sig hotad av ett fåtal männis- kor som sprider information?

Vid ett tillfälle beslagtogs bl a några av Arne Imsens böcker. En av ungdomarna

blev av med dem på ett bryskt och oväntat sätt; böckerna rycktes ifrån ho- nom. Det var en av pingströ- relsens pastorer som stod för beslagtagnandet och det gick inte att få tillbaka böckerna trots flera försök. En av vak- terna på samma konferens- område sparkade ursinnigt på den bil Maranata hyrt...

Ändå handlade det från maranatagruppens sida en- dast om att påvisa hur det var från begynnelsen och i vissa fall var det med utta- landen från vår tids kristna fäder, med namn som Lewi Pethrus, Harald Gustafsson m fl.

Folke Jacobson och Lars (forts. nästa uppslag)

STYGGELSER – I MÖRKRET...

Hesekiel 8

"Om man dessvärre medvetet "undervisar" helt fel, t. ex. om brödsbrytelsen, ja då har man tagit på sig ett fruktansvärt ansvar. Tenderar det hela då inte förförelse?" Så ro- par pingstpastor Gösta Karlsson här ut sin nöd över utvecklingen i kristenheten i denna skakande väckelseappell.

Det råder inget som helst tvivel om det faktum, att den bibliska kunskapsnivån bland frikyrkofolket i vårt land är mycket låg. Det är väl därför man formligen bävar i sitt inre inför orden i Hos. 4:6 "...det är ute med mitt folk (förbi) därför att de saknar kunskap" (Eng. 'destroyed because of lack of knowledge') Samtidigt kanske man kan säga, att detta faktum lägger ett försoningens skimmer över en händelse jag nyligen hörde om...

□□□

Ett par av våra andligen stabila bröder kom att besöka en frikyrklig fritidsanläggning. Just då pågick tydligen en konferens. Bröderna gick neråt stranden och i samlings- lokalen pågick alltså en aktivitet. 'Genom ett hål i väg- gen' – nej, så var det inte. Jag travesterar ett bibelord, som jag skall återkomma till. Genom ett fönster fick de se något häpnadsväckande.

Plötsligt så 'glimmar det till ett gult hårsvall' – ja, så uttryckte bröderna det. En av dem skriker till: "En clown!!!" Mycket rik- tigt, en kvinnlig clown håller på att 'undervisa' barn och ungdom om... brödsbrytelsen(!?) Enligt ordlistan betyder clown bl.a. pajas. Framför barn och föräldrar svassar clownen omkring på ett löjligt sätt.

□□□

Nu kanske inte alla av mina läsare vet vad clow- nen har fått för plats i frikyrkan. Men flera magazin av frikyrklig karaktär har sedan flera år rekommenderat denne cirkusartist som handhavare av denna högheliga handling. Clownen skall nu vara pedagog och illustrera Jesus. Så här står det att läsa: "Clownen sminkar sig, vit bakgrundsfärg, dödens mask. Så skall han måla sig med den röda färgen." Allt har symbolik. Genom utstuderad mimik skall allt levandegöras. Limpan hålls upp i vädret för att sedan delas ut. Då har clownen snubblat och tramsat och formligen förlöjligt högheliga ting.

DIT HAR VI KOMMIT I KRISTENHETEN...

När jag hörde om denna händelse så gick mina tankar på en enda gång till Hes. 8. Du kan själv läsa om hur pro- feten förs till templet. Genom ett hål i väggen (v.7) får han se något fasansfullt. "Gå in och se, vilka onda styg- gelser de här bedriva". I GUDS TEMPEL! (v.9) Där stod de 70 äldste med rökelse åt avgudar. "Du människobarn, ser du vad de äldste i Israels hus bedriva i mörkret..."

(forts. sidan 19)

Text: Gösta Karlsson, pingstpastor

Sporten
och
Kristus
sam-
man-
blandas
öppet
och oge-
nerat.

...i Herrens hus!

Samtal om rock, underhållning och bibliskt församlingsliv i Nyhem. Emanuel Johansson ger sin syn på saken

(forts. från föregående uppslag)

Bygdås hamnade i ett ungdomsmöte i Örebrotrakten. En clown stod för undervisningen och påpekade att Jesus var tidernas störste clown, varpå Folke med tordönsstämma utropade: Men vad är det du säger! Samtidigt började de att dela ut en traktat som tog upp ämnet; skriften hade en clown på framsidan. Kaos uppstod och man försökte fösa iväg orosstiftarna som behandlades som om dom varit farliga brottslingar eller patienter som man måste ta varsamt, för säkerhets skull.

Lars menade att det borde vara deras söner som stod för protesterna, men i detta fall var det "två halvgamla farbröder" som agerade.

Två tonåriga medlemmar av demonstrationsgruppen motiverar sitt handlande:

Paulus Eliasson: Vi vill informera Sveriges kristenhet och säga att det är viktigt att inte tappa bort det som var från början och visa vad bibeln säger om ekumenik, idrott etc och hur en kristen ska förhålla sig till världen.

Emanuel Johansson: Jag var med i aktionsgruppen därför att jag vill väcka människor. Många har blivit bedragna i kristenheten. Vi har ett uppdrag från Gud att informera om det vi fått.

—Den undervisning vi fått av Arne Imsen i församlingen gör det svårt att låta bli att agera.

Standardargumentet är att

aktivisterna borde ägna sig åt de ofrälsta, gå till torgen etc. Inte oroa eller attackera de troende. "Vi har ju allt", var en kommentar som fälldes. Trots detta något självgoda uttalande märktes dock en osäkerhet — man kände sig anklagad och istället för att ta emot, pröva och behålla det goda slog man ifrån sig med allt som fanns av uttrycksmedel.

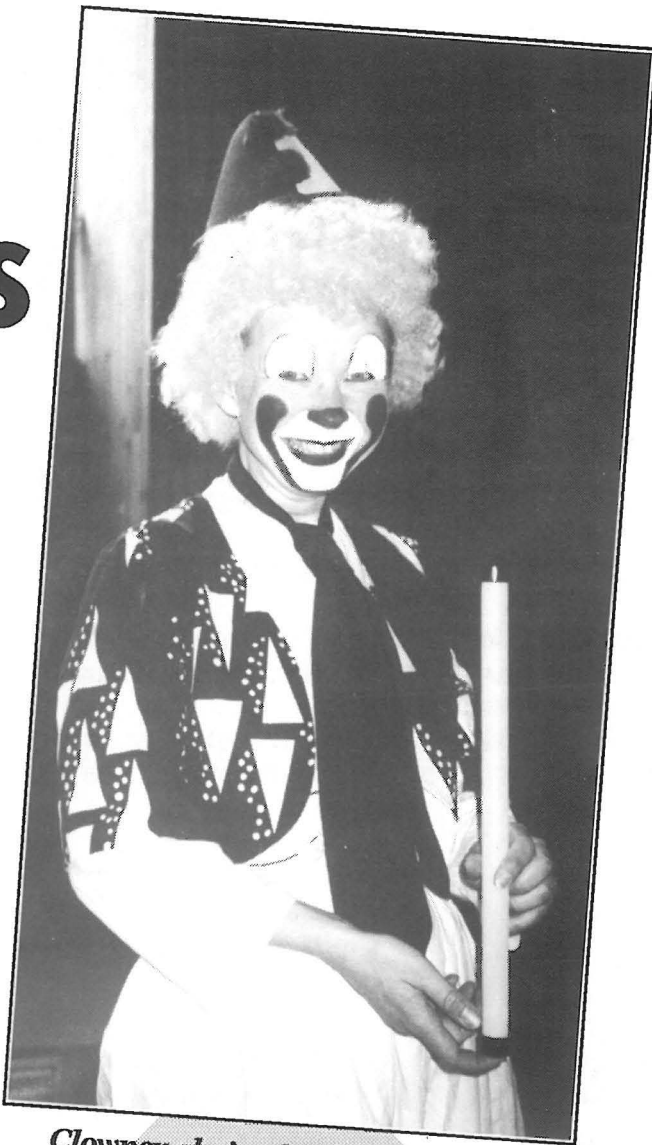
Att det skulle finnas en uppriktig vilja att väcka eller varna genom att peka på vad bibeln säger var det för de flesta inte möjligt att förstå.

I Göteborg var det några "systrar" som stod utanför kyrkor och tältmöten med sina informationsskrifter. Deras motivering att agera var:

—Först var vi nog lite reserverade över metoderna att stå utanför kyrkorna. Men sedan vi fått klart för oss att man faktiskt har clowner som delar ut nattvarden, då var det mycket viktigt att protestera för att om möjligt väcka några.

Maranataaktivisterna kommer att fortsätta sina aktioner både i Göteborg, Stockholm och på andra platser.

"Om du inte varnar den ogudaktige ska hans blod utkrävas av din hand", står det i Hesekiel. Så mycket angelägnare att varna sina trosyskon. Domen ska börja på Guds hus — vi får gå in under domen var och en personligen, både som församling och kristenhet.

Clownen skojar friskt om heliga ting. Vi fann denne på Hjälmarögårdens ungdomsläger.

Profetisk information och fri tankeverksamhet kan bli en livsfarlig kombination. Det vet t.o.m städpatrullen...

FÖRFÖRELSE...

fortsättning från sidan 17

[v.12] De sa: "Herren ser oss inte..." Där satt kvinnor och begrät den babyloniske avguden Tammus. Tjugofem män vände ryggen åt templet och tillbad solen. Allt detta i HERRENS hus!

Måste jag, en liten enkel pingstpredikant, tro att vi i det stora avfallets tid har kommit så här långt? Är det medvetet avfall som pågår då kyrkor har blivit teaterscener och då ungdom förförs medvetet? Har man inte läst om kvarnstenen...? Kan jag inte i stället få tro att allt beror på brist på kunskap – även om det är nog så illa...

Förförelse?

För många år sedan talade en av pingstväckelsens pionjärer till en skara mycket unga predikanter. Han sa bl. a. så här: "När ni själva blir pastorer och har varit ute i tjänst i många år, så kommer ni att göra en upplevelse. Ni skall få erfara, att slutepoken av nådens tid blir oändligt mycket mer kampfylld än den vi upplevde under pionjäråren. Många av dem i min egen generation är där nu... både i tid och upplevelsemässigt, s.a.s. En del av oss har arbetat som pastorer och bibellärare i ett halvsekel.

□ □ □

Har svårt att tänka mig att pionjärpastorn tillfullo själv anade hur rätt han skulle få. Den andliga kampen är idag en strid på liv och död - bokstavligen! I varje fall för den som tar sin sak på allvar. Men striden ligger i andevärlden, det är sant. Men det är också sant att en integrerande del av allt detta ligger hos Guds folk. De ofrälsta är inte något problem i våra samlingar för de kommer sällan dit. Nej, svårigheten beror till stor del på att vårt folk är så främmande för den kunskap Skriften har att ge. Referensramarna är för små. Resonansen för budskapet uteblir och då kommer kampen istället. Herren hjälpe oss!

Naturligtvis skulle det vara fel om vi som förkunnare inte själva tog på oss en stor del av skulden. Undervisar man inte om elementära ting i Guds Ord, ja, då kan ju inte heller vårt folk veta...

Om man dessvärre medvetet "undervisar" helt fel, tex. om brödsbrytelsen, ja då har man tagit på sig ett fruktansvärt ansvar. Tenderar det hela då inte förförelse?

Här kommer man lätt in på flera saker där stridstrumpetens ton är oklar. Jag tänker på rock-musiken, som ju ytterst kommer från woodoo-kulten. Har hört pastorer säga, att här är fråga om ett "ungdomligt tonspråk", som underförstått vi något äldre skall acceptera. Vet man då inget om alla de unga liv rocken tagit?

□ □ □

Eskatologin, läran om de yttersta tingen och JESU tillkommelse, ja det tar man inte upp numera. Inte så konstigt kanske; man vet så litet om det, man tar inte tid med att forska. Lewi Pethrus' första bok hade titeln: JESUS KOMMER. Så var det i begynnelsen...

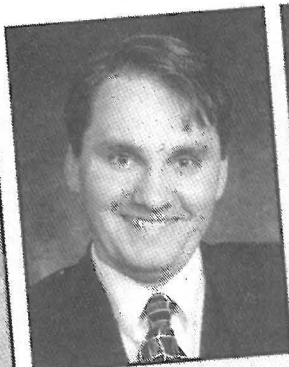
När Mose var på berget då gjorde folket sig en guldkalv och började leka. Vi har ingen Mose nu. Visst finns det en gudsmän, en ledare, men han har inte ens tillgång till vår press som forum, ännu mindre till våra församlingars talarstolar.

Vi tackar Gud för budskapet som går ut idag! Genom radion - böcker och inte minst genom denna tidning. Det är inte hopplöst för den som vill komma rätt, för den som vill ha undervisning, för den som vill kämpa för rättfärdighet. Kampen kommer vi inte ifrån, men det är stort att få kämpa för det som är från ovan. Så nog finns det dem som står för sanning och rätt. Visst kan man få ledning, men då bör man nog böja sig inför det forum där linjerna än i dag dras upp. Själv är jag tacksam för Missionscentret i Bällsta och dess ledare.

Gösta Karlsson

Christopher Alam
Lederare

Sven Almkvist
Ordförande

Thomas Ardenfors

Magnus Persson
Lederare

Det är närmast ofattbart att det i ett samhälle som dagens Sverige med arbetslöshet, raserad välfärd och andlig vilsenhet kan poppa upp något så otidsenligt som en avläggare till de superkapitalistiska, dol-larstinkande evangeliströrelserna från USA.

När det är tid för att på allvar praktisera Jesu kärleksbudskap i en enkel vardagsgemenskap, kommer de med sitt framgångsfixerade budskap om lycka och framgång. Ett öppet förakt för de svaga, för armod och fattigdom.

Många förkunnare och författare i väst-världen menar att dessa fenomen som titt som tätt dyker upp under olika karismatiska namn, är en av de allvarligaste utmaningar för Jesu församling någonsin.

Är det tillfälligheter att just pingstpastorer varit med och öppnat ytterligare en kanal för det framgångsfixerade evangeliet?

Vad står KARISMA CENTER för? II

Text: Lars Bygdås

Med inbjudan till glädjefest mitt under Vattenfestivalen startade Karisma Center upp verksamheten på allvar i Stockholm. Och att döma av mötesprogrammet rör det sig verkligen om en nyordning. Hör bara: "Torsdag och lördagnatt arrangerar vi revolutionerande Mega Life Praise Party – för den unga generationen. Till discoljusens flämtande, bashögtalarnas taktfasta dunkande och rökmaskinernas täta dimma kommer vi att förkunna ett "hot message och se hundratals ungdomar bli starkt berörda av Gud".

Sällan eller aldrig har väl en andlig rörelse på ett mer spektakulärt sätt lanserats i vårt land. Tankarna går snarare till Ny Demokratis "drag under galoscherna" än till de avskilda män och kvinnor som under tårar, förkrosselse varit med och brutit mark för väckelse i vårt land.

Ungdomskampanjer med rökeffekter och discodunk kan kanske tillskrivas ungdomlig iver och oförstånd. Men det verkligen allvarliga med Stockholm Karisma Center är deras kontak-

ter med en hel rad framgångsfixerade profetgestalter i USA. T ex Rodney Howard-Browne. Lagg det namnet på minnet.

Inte minst Karisma Centers litteraturutbud talar sitt tydliga språk. Benny Hinn, K Copeland, Howard-Browne är källor som dessa nya ungdomsrörelse kommer att ösa ur. Det är mer än tragiskt att nu ytterligare en kanal öppnas till den framgångsteologiska subkultur som frodas i USA.

Vid sidan av Benny Hinn betraktas Rodney Howard-Browne som ett av de hetaste namnen bland dagens transkontinentala helbräddagörare. Han kommer från Johannesburg Rhema Church i Sydafrika. En skola som uppges ha klara kontakter med Kennet Hagin i Tulsa. Howard-Browne förknippas med den sk skrättväckelsen som för några år sedan hade sitt säte i Florida. Han beskrivs som en man som "fungerar i en tjänst med ovanligt starka inslag av fysiska manifestationer".

På en video som kan skaffas av vem som helst ses Howard-Brown tillsam-

Benny Hinn utlovade historiens största väckelse i Europa. Uppsala i augusti 1996.

mans med Kenneth Copeland i en tims lång orgie i "fysiska manifestationer". Höjdpunkten är när Howard-Browne "slår" en rad pastorer med stumhet. Inför kameran gör de krampaktiga försök att tala givetvis utan att lyckas få fram ett ljud.

I en sekvens på denna video talar Kenneth Copeland och Howard-Browne under höga rop och skratt i tungor med varandra. Personligen måste jag säga att detta är något av det mest motbjudande jag någonsin tagit del av.

Videoen omnämns i en rad skrifter och böcker och förkunnare som söker avslöja det cyniska spel som ligger bakom denna verksamhet. Ja, några av dessa författare menar att vi nu upplever en av de allvarligaste utmaningar Kristi församling stått inför "en serie förvillelser som underminerar tron hos miljoner människor..." Bok efter bok påminner de kristna att det viktigaste i vår tid är inte tecken och under utan andligt omdöme. Att under nykterhet och vaksamhet kunna urskilja signalerna och höra vad Anden säger till församlingarna.

Med tanke på den smått förvirrade situation som råder i USA, där ständigt nya världsevangelisterna och nya "väckelser" lanseras, ber vi att få återkomma. Kanske med en bredare analys kring själva framgångsteologin och möjlighetstänkandets rötter och inspiration.

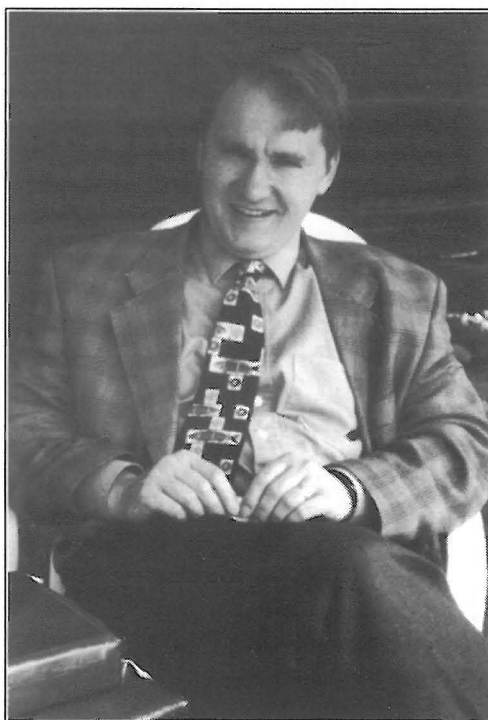
Vi hoppas också kunna presentera en kortare lista över den svensk- och engelskspråkiga litteratur som utifrån Guds eget ord varnar för dessa förete-

elser i tiden.

Klart är att en av huvudkällorna finns i Tulsa Oklahoma och Kennet Hagins Rhema Bibel Training Center. En skola för c:a 2000 studenter och som varit förebild för Livets Ords bibelskola i Uppsala. Hagins ambition har varit att nå hela världen med sitt budskap och tillsammans med Kenneth och Gloria Copeland är han en av de mest produktiva framgångsteologiska författarna.

Det undervisas mycket om änglar och demoner vid Hagins bibelskola i Tulsa. Genomgående drag i "teologin" är den kristnes segerställning gentemot Sattans nedbrytande krafter. Krafter som sjukdom, fattigdom, vanmakt etc etc.

Det är också Hagin som flitigast distribuerat E W Kenyons, numera "klassiska" avgrundslära att Jesus på korset dog en andlig död, upphörde att vara gudomlig och måste födas på nytt ut ur helvetet. Böcker med denna undervisning har i årtal funnits att tillgå på

Sven Almkvist är flitigt anlitad talare i dessa dagar. Här på Torpkonferensen -96.

Livets Ords förlag i Uppsala.

Äldre kristna känner säkerligen igen Tulsa som säte för Oral Roberts verksamhet. På senare år påstås det har ett närmande skett mellan de båda riktningarna Roberts/Hagin. För en tid sedan gav exempelvis Kenneth Copeland Roberts Junior ett fyrmotorigt flygplan som gåva. Det säger något om det diplomatiska spelet och givetvis vilka enorma summor som är i omlopp i denna business.

Karaktäristiskt för trosrörelsen är också att förkunnelsen framställs på ett arrogant och oerhört förföriskt manner. Det blir svårt att värja sig för en nyomvänd eller tvivlande kristen. Vem ställer sig frivilligt i vägen för män som umgås med Gud och kontrollerar delar av den onda andevärlden?

Så går övertrörelsen fram i ständigt nya formationer och "ministries" så länge det finns oskuldsfull mark att erövra och rena sinnen att förbränna. Och så länge det finns en enda dollar att krama ur "marknaden". Här har den svenska predikantkåren ett gigantiskt historiskt ansvar att informera. Tyvärr hör man ofta hur pastorerna värjer sig med ett; - Du förstår, jag är ingen teolog...

Med tanke på Thomas Ardenfors långvariga vänskap med Rodney Howard-Browne infinner sig till sist frågan - Är det tillfälligheten att just en pingstpastor - och därtill son till en av rörelsens mest inflytelserika personer Jack-Thommy Ardenfors är med och öppnar för dessa influenser i vårt land?

I ett perspektiv med lagen om sådd och skörd som facit, klarnar orsaks-sammanhangen. Faktum är ju att just pingströrelsen i decennier stått för ett underhållningsprogram som helt segregerat församlingarna. Man kan inte samla folket till konferens utan att ungdomarna skall ha sin artist eller rockgrupp framåt natten. Äldre syskon med allvar och värdighet sörjer uppriktigt över situationen. Förslaget presenterar sin musik och sång i utmanande och vulgära broschyrer och bokutgivningen är synnerligen tunn och ytlig. Denna anda har format en hel generation pingstvännar.

Kulmen på denna trend måste vara spektaklet i Kungälv i Stockholm. Tre dagar Rock'n Roll!

Där såg vi fil lic Olof Djurfeldt och exempelvis pastor Elon Svanell, ja, tom Owe Lindeskär, vandra omkring medan hårdrocken dånade och folk med normala hörselorgan höll sig på avstånd.

Med facit i hand är det trots allt inte fullt så gåtfullt att en yngre generation pingstvännar nu knyter kontakt med de verkligt tunga förförelseproffsen i vår tids religiösa utmarker.

Det är dags att vakna upp, informera sig och protestera. Ty allt är inte Gud som glimmar....

Frälsningens

Text: Stina Fridolfsson

Det verkar som om det allra viktigaste vore att ha gott samarbete på en vänskaplig nivå med alla kristna organisationer och samfund som finns. Ja, det verkar rent av som om det enda kriteriet på sann kristendom är att man älskar alla samfund och kyrkor och hatar det lilla Maranata.

Låt oss för ett ögonblick leka med tanken att man i det politiska livet hade samma luddiga ideal för sin kamp! Hur skulle man någonsin ha lyckats genomdriva rösträtt, tryckfrihetslagstiftning, osv. Genom hela historien har förts en hård kamp för mänskliga fri- och rättigheter. Dessa för oss så självklara rättigheter skulle man aldrig ha uppnått med dialoger mellan organisationer och etablerade partier.

Just därför att varje människa är skapad till Guds avbild som en fri varelse, och köpt med Jesu dyra blod, är det viktigt att ständigt leva i intensiv kamp mot allt och alla som inte släpper fram ALLT GUDS RÅDSLUT TILL FRÄLSNING.

Frälsningen är verkligen av nåd. Men nåden består däri, att den rättfärdige Guden, som är så helig att ingenting orent får komma i närheten av honom, redan på syndafallets dag beslöt att sända en Frälsare, som skulle bära det omutliga straffet för synden. Utan att blod utgutes, gives ingen förlåtelse, står det i bibeln.

Jesus Kristus blev det rena, fläckfria offer den helige Guden krävde för att sona vår synd. Den barmhärtige Guden sände sin ende son för att genom sitt blod borttaga all världens synd. Det är blodsfrälsning.

Men det är en frälsning som inte automatiskt kan komma någon till del. Den kärleksfulle Guden tvingar sig inte på någon. Han har betalat ett dyrt pris för att sona synden, men var och en måste själv genom en fri viljehand-

ling välja att tro på detta Guds offerlamm Jesus Kristus och så tillägna sig frälsningen, subjektivt. Tron kommer av predikan, och predikan i kraft av Kristi Ord. I Apostlagärningarna läser vi om hur alla som kom till tro lät döpa sig i Jesu namn. Dopet innebär en begravning av den gamla människan, och en uppståndelse till nytt liv med Jesus Kristus. (Läs gärna Romarbrevet, kapitel 6!) En underbar vattenfrälsning!

– Alltså, om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse. Det gamla är för-gånget, se, något nytt har kommit!

När man genom detta dop till döden har iklätt sig Jesus Kristus, då får man hans egen helige Ande som insegel. Andens uppfyllelse och dop är oundgängligt för den som vill följa Jesus. När Jesus höll sitt avskedstal till lärjungarna före sin lidandes väg, sa han:

– Det är nyttigt för eder att jag går bort, ty om jag icke ginge bort, så kom-me icke Hjälparen till eder;

(– – –)

– När han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen. Ty han skall icke tala av sig själv, utan vad han hör, allt det skall han tala; och han skall förkunna för eder vad komma skall. Han skall förhärlika mig, ty av mitt skall han taga och skall förkunna det för eder. (Joh. 16:7,13, 14)

Det är bara Guds Ande som kan hjälpa oss förstå Bibeln och tiden vi nu lever i. Han hjälper oss att bevaras levande, väntande och brinnande i anden. Det är andefrälsning!

Ty tre äro de som vittna: Anden, vatt-net och blodet; och de tre vittna ett och detsamma.

(1 Joh. 5:7–8)

Anden vittnar med vår ande att vi är Guds barn.

Vattnet markerar gränsen och vittnar inför världen om vår död och

uppståndelse med Jesus Kristus.

Blodet vittnar om vår rättfärdig-görelse inför Fadern i höjden.

Detta är vad en fullödlig frälsning av nåd innebär!

Därför har vi ett underbart hopp för tid och evighet: Här får vi ta emot det nya livet, och leva för vårt saliga hoppets fullbordande: Jesus kommer och hämtar dem som hör honom till.

MARANATA!

Vi måste alla befrias genom den frigörande sanningen om vi i våra relationer ska kunna förkroppsliga den enande kärleken!

Jesus undervisade Nikodemus i Johannes evangeliums tredje kapitel om pånyttfödelsens nödvändighet.

– Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om en människa icke bliver född av vatten och ande, så kan hon icke komma in i Guds rike.

”
Det är bara
Guds Ande
som kan
hjälpa oss
förstå Bibeln
och tiden vi
nu lever i.”

Jag kommer själv från en mycket from, gammelluthersk och roseniansk miljö, och är uppvuxen med just den "blodsfrälsning" som många tydligen menar är den totala frälsningen. Jag glömmer aldrig när jag första gången riktigt radikalt mötte förkunnelsen om att jag måste födas på nytt. Hela livet hade jag velat tro på Gud, och lita på hans nåd och frälsningen, som enligt statskyrklig tradition tillförsäkrades mig genom den rit som denna kyrka

dop

utför med små nyfödda barn och missvisande kallar dop. Men när jag mötte undervisningen om pånyttfödelsen, insåg jag att den kyrkliga traditionen med gudstjänstordning och liturgi inte höll. Jag var tvungen att personligen göra upp med Gud. Att födas på nytt är något annat än att bara hålla Bibelns undervisning för sann. Jag måste subjektivt och verkligt tillägna mig det nya livet.

I Romarbrevet 10 läser vi:
– Ty var och en som åkallar Herrens namn, han skall varda frälst. Men huru skulle de kunna åkalla den som de icke hava kommit till tro på? Och huru skulle de kunna tro den som de icke hava hört? Och huru skulle de kunna höra, om ingen predikade?

– Alltså kommer tron av predikan, men predikan i kraft av Kristi ord.

Frälsningen är alltså något mer än att bli renad från synden. Den som är född på nytt har barnaskap och medborgarskap i Guds rike. Med efterföljelse och lärjungaskap som en logisk konsekvens, anförtros var och en någon speciell tjänst. Det allmänna prästadömet, talar ju Bibeln om. Men om man inte är fylld av Guds Ande, så kan man inte fungera i den tjänsten. Det var mitt dilemma innan jag upplevde denna förlossningsakt och föddes på nytt till barnskap, samt döptes i vatten och helig Ande.

Endast denna tredimensionella frälsning, genom Anden, vattnet och blodet, kan bevara oss och hålla oss redo att möta Jesus, när han kommer på skyn för att hämta sin blodköpta skara hem till himlen. Det är alltså inte tre frälsningar, utan tre verkande faktorer i en och samma förlossningsakt.

Det finns inte mer än ett dop, då Nya Testamentet så starkt framhåller att så är fallet:

– Vinnläggen eder om att bevara Andens enhet genom fridens band; en kropp och en ande, likasom I ock bleven

När jag mötte undervisningen om pånyttfödelsen, insåg jag att den kyrkliga traditionen med gudstjänstordning och liturgi inte höll. Jag var tvungen att personligen göra upp med Gud. Att födas på nytt är något annat än att bara hålla Bibelns undervisning för sann. Jag måste subjektivt och verkligt tillägna mig det nya livet.

kallade till att leva i ett och samma hopp, det som tillhör eder kallelse – en Herre, en tro, ett dop, en Gud som är allas Fader, han som är över alla, genom alla och i alla. (Ef. 4:3-6).

Vad våra kyrkofäder och andra senare, av olika historiska orsaker konstruerade, ligger bortom det apostlarna lärde och den urkristna församlingen praktiserade. Med avseende på *tid* (vid en ålder då man medvetet kan komma till tro), *form* (nedsänkning, begravning i vattnet) och *innehåll* (förening med Jesus i död och uppståndelse), så är framställningen i Nya Testamentet enkel och entydig. Den blev komplicerad först då olika människofunder som en surdeg fick genomsyra det rena mjölet (läran).

När mina fromma föräldrar bar fram mig till prästen för svenska kyrkans doprit, så hade jag inga möjligheter att agera med eller mot. Och först när jag kom till medvetande om att jag var död i synder och överträdelser, och genom att anropa Jesus Kristus blev född på nytt, var det dags att begrava den gamla människan för att uppstå i nytt väsende, i liv.

”
Så blev jag döpt till Kristus, och mitt främsta uppdrag är nu att peka på Honom.
”

Det är uteslutande Kristusförverkligande som gäller för den som är född på nytt; inte självförverkligande. Men det kan aldrig ske utan djupgående och förvandlande personlig fräls-

ningsupplevelse. Inget samfund och ingen organisation eller kyrka kan frälsa. Just därför måste vi med all kraft bekämpa de kyrkosystem som direkt eller indirekt menar sig ha sådan makt. Och det ser vi i Guds ord att Satan opererar just genom organisationer och självutnämnda prelater som gör anspråk på fullmakter som de inte har.

Paulus skriver i 2 Kor. 11 om falska apostlar, orediga arbetare, som förskapa sig till Kristi apostlar. Med slutledningen:

– Och detta är icke att undra på. Satan själv förskapar sig ju till en ljusets ängel. Det är då icke något märkligt, om jämväl hans tjänare så förskapa sig, att de likna rättfärdighetens tjänare. Men deras ände skall svara emot deras gärningar.

Även i sändebreven till Pergamus och Tyatira i Upp. 2 läser vi om var Satan har sina verksamhetsområden. Så visst är det angeläget att vara noga med vilken undervisning man lyssnar till, och varifrån den kommer. Det är bara du själv som inför Gud kan pröva om du hör honom till. Den ende medlaren i detta fall är Guds Son, Jesus Kristus, som förrättar sin översteprästerliga tjänst i höjden, oss till godo.

Varje pånyttfödd människa har barnskapets ande, och ropar i glädje: Abba, Fader! Varken präst, altare, sakrala kyrkorum, symboler, riter eller sakrament och traditioner har någon som helst betydelse för vår frälsning, ty verkligheten själv finns hos Jesus Kristus, och endast hos honom.

Jesus frälser människor, inte organisationer och samfund! Det går inte hålla samtal på vänskaplig nivå med lögnaktig förkunnelse som hindrar dyrt köpta människor att förstå vilken frihet de har i Jesus Kristus!

Det talas ofta om kärlekens betydelse i Bibelns budskap. Kärleken har behag i sanningen, står det i min bibel. Till och med i 1 Kor. 13, Kärlekens lov, står det:

– Den gläder sig inte över orättfärdigheten, men har sin glädje i sanningen.

Är det kärleksfullt att låta människor gå mot förtappelsen bara för att vi av hänsyn till den organisation, kyrka eller åskådning de företräder inte vill säga dem sanningen? Antingen är vi systrar och bröder på väg hem, eller så är vi förlorade, döda i synder och överträdelser och behöver frälsningens livgivande budskap.

Min vän som läser detta, "låt oss med fruktan och bävän arbeta på vår frälsning", och frimodigt fortsätta att "jaga mot målet"!

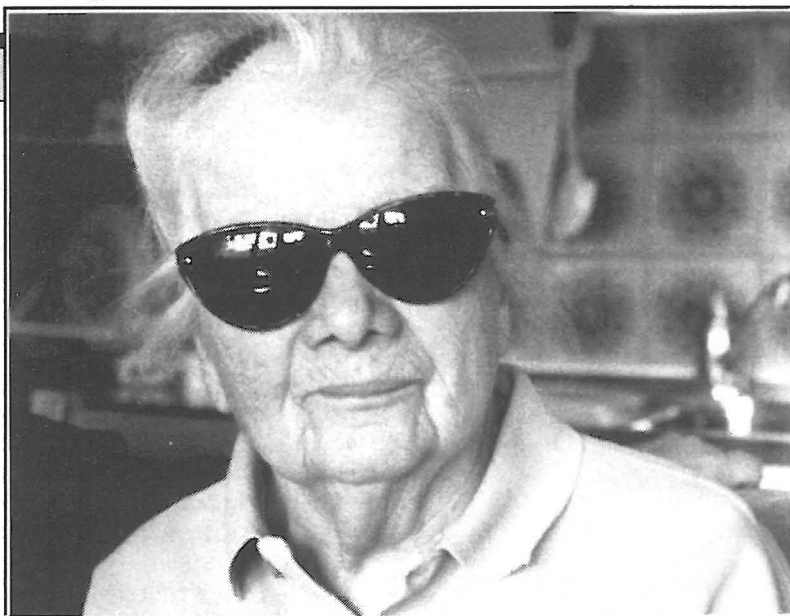
Maranatahälsningar med Fil. 3:7–16.

Annorlunda och udda, missförstådd och förföljd -men så välsignad!

Reportage: Stina Fridolfsson

Rut Håkanssons livskamrat William var en märklig och orädd Herrens tjänare. När han upplevde missförhållanden eller orättrådighet drog han ut med sitt textade plakat.

**I sex år stod han utanför systembolaget i Karlskrona. Men han åkte också till konferensen i Nyhem för att protestera, mot eku-
menik och kommersialisering.**

Rut Håkansson är en Herrens tjänarinna som nästa år fyller nittio. Hon bor i förorten Angered, Göteborg. Rut blev för sju år sedan änka efter sin käre make William, och flyttade från Karlskrona, där de bodde i många år, för att få vara i närheten av sin dotter.

När MR besöker Rut, bjuder hon på god grönsakssoppa och kaffe med bröd. Hon har, sin ålder till trots, klarat av anpassningen till en tillvaro utan hjälp av ögonens ljus. Man får verkligen inte någon känsla av att besöka en handikappad, svag kvinna.

Det är en troshjältinna, som uppbygger oss med berättelsen om sitt livsöde tillsammans med den originelle kämpe William Håkansson.

Rut växte upp i ett troende hem, föräldrarna tillhörde Brödraförsamlingen. Hon hade ett mycket gott hem, och

fick redan som barn lära sig vad som har sant värde i livet. Rut berättar:

–En gång, när jag var sexton år, fick jag ett guldarmband av en vänlig tant. Jag kom glädjestrålade hem till mamma, och visade vad jag fått.

–Blev du så glad för det! sa mamma bara. Jag kände hur glädjen rann av mig, och jag blev snopen. Det var ju egentligen inte så mycket att vara glad för...

Frälsningen

Eftersom Rut alltid följde med föräld-

rarna till mötena och tidigt började hjälpa till i församlingen med vad hon kunde, var det ingen som reflekterade över att hon brottades med frågan hur hon skulle få frid med Gud. Alla i församlingen tog för givet att hon var frälst.

En kväll, när den då sjuttonåriga Rut var på hemväg från ett möte, träffade hon en troende kvinna, en frälsningssoldat, som började fråga henne hur det var fatt. Rut omtalade då sin nöd för henne. Att hon saknade frid med Gud.

–Du får säga allt till Jesus! rådde henne denna trossyster.

Och Rut följde detta goda och enkla råd. När hon kom hem, föll hon på knä i sitt rum och utgöt sitt hjärtas nöd för Jesus.

–Nästa morgon vaknade jag med en ny sång i mitt hjärta, berättar Rut med rörelse. I familjen där Rut arbetade som barnflicka, märkte de att något hänt med henne, och frågade vad det var som gjorde att hon utstrålade en sådan glädje.

–Då fick jag leta fram bibeln och vittna för dem!

Diakonissan i Brödraförsamlingen

Foto: Mats Kockum, Blekinge Läns Tidning

frågade strax därefter Rut om det inte var dags för henne att döpas. Då berättade hon om att hon just blivit frälst. Diakonissan blev mäktat förundrad. Rut förklarar:

Jag deltog ju hela tiden i församlingen via söndagsskola, sånggrupp, junior- och ungdomsförening. Men hela verksamheten var bara teorier. Att ha frid med Gud är något helt annat!

Rut döptes den vintern. Och hon var helt engagerad i församlingsarbetet där hon deltog med liv och lust. Hon utbildade sig som barnsköterska och fick sedan arbete som barnsköterska hos församlingspastorn och samtidigt var hon församlingsassistent. Församlingen hade många utposter på olika platser, och Rut hjälpte till i mötena överallt med att spela orgel, sjunga och vittna.

Rut tog också hand om sin gamla mor tills hon dog. Det blev mycket tomt när modern flyttade till det himmelska hemmet. Rut hade hunnit bli fyrtio, och hade satsat all tid och kraft på

församlingen och att vårda sig om sin mor.

Livskamraten

Men samma år träffade hon William Håkansson. (Som hon själv alltid benämner "Sven"). De gifte sig 1948. William hade levit i USA många år, deltagit i Stillahavskriget och gjort många brokiga erfarenheter. I ett reportage som tidningen Saxons gjorde om den originelle mannen 1975, berättade han om hur han kom till tro på Jesus.

Det finns sparat i en liten tavelram på köksbordet. Rut har vikt ihop det, så att tidningsfotot av den älskade maken lyser i ramen.

-Det är den enda bild jag har av honom, säger hon litet vemodigt. Sven ville aldrig ha något foto av sig själv.

När vi lossade urklippet från ramen, kunde vi läsa i reportaget om William Håkanssons erfarenheter som amerikansk soldat. Han kom till flottans ingenjörstrupper, och sändes till Marshallöarna 1943, där en ny hamn anlåggnings och en stor bas skulle byggas.

Där upplevde han en fasans natt. Medan ammunition och byggmaterial lossades från fartyget, anföll japanska jaktplan. Strax efter kom bombare på hög höjd.

Han såg krevaderna, hela fartyget skakade. Tryckvågorna var fruktansvärda. William trodde inte att de skulle klara sig. Det var fasansfullt att se hur bomberna slog ner bland kamraterna.

Det var en fruktansvärd upplevelse. Solen steg upp och liklukten spreds över hamnen.

William slapp uppleva flera strids handlingar. Resten av kriget tillbringade han på Guam-basen i Stilla havet, och det var där han mötte Gud. Vi tar oss friheten citera ur hans skildring i reportaget:

-Vi levde ett ganska brutalt lägerliv. Stämningen var på botten. Många fick besked om att deras hustru tagit ut skilsmässa, förlovningsringar kom i brev. Vi hade bara varandra att umgås med, det blev kortspel och drickande och dåliga filmer för hela slanten. Det var förbannelser från morgon till kväll. Och mitt i detta elände mötte jag Gud...

En kväll följde William en kamrat till ett litet kapell. Det var enkel sång och bibelläsning. Plötsligt upplevde William att han trivdes där, och friden kom över honom. Efter några veckor bekände han sig som kristen.

När kriget slutade, tog han första förbindelse hem till Sverige för att dela den nyvunna frälsningsglädjen med sin mor.

År 1950 åkte det nygifta paret Håkansson till USA. De hade inte planerat stanna längre än ett år, men Rut blev gravid, och fick med något års mellanrum två döttrar, vilket fördröjde deras återresa. Det var emellertid aldrig tal om att stanna i USA, fastän William hade amerikanskt medborgarskap.

-Sven ville inte att våra flickor skulle växa upp i USA, med den destruktiva miljön, där det var sådan brottslighet, utsavningar och slöseri. Nu är det ju likadant här i Sverige, men då var det stor skillnad, förklarar Rut.

Serveringen i Brömsebro

Familjen Håkansson kom tillbaka till Sverige 1955 och bosatte sig i Brömsebro. De köpte ett rymligt hus, där de öppnade café. Rut bakade bröd till kafé och började även laga mat till gästerna. Snart kunde man också tillhandahålla bäddar för övernattnings. På väggarna hängde bibelspråk, som den händige snickaren William textade och ramade in i enkla, fina träramar. Rut berättar ivrigt och med värme om tiden då hon skötte serveringen i Brömsebro.

(fortsättning nästa uppslag)

ANNORLUNDA OCH...

fortsättning från föreg. uppslag

–De första nattgästerna vi hade, var tre berusade män. De läste bibelorden på vägarna, och någon av dem frågade:

–Ni som är kristna, kan ni inte låta oss bo i er källare i natt?

Då svarade William:

–Nej, ni ska inte bo i källaren, ni ska bo i vårt bästa rum!

Just den dagen hade Rut gjort iordning ett rum för några kära släktingar de väntade besök av. Nu fick alltså dessa påstrukna män sova där. På morgonen bad de om förbön, grät och sa:

–Vi kunde också ha haft det som ni, om vi fruktat Gud!

Så gick det alltså till när Håkanssons började ta emot nattgäster.

–Vi fick ytterligare tillfällen att tjäna Jesus och såg hur Guds Ord verkade. På caféet var rökning förbjuden och bibelorden blev till stötesten för många. Men det blev många tillfällen att vittna om Frälsaren.

Senare kom en hel del turister. Vi hade en stor trädgård med utemöbler, där många satte sig ned och drack kaffe. En gång kom en hel delegation från regeringen, tio personer med Tage Erlander i spetsen. De landade på flygplatsen i Kalmar och bilade till Karlskrona. Vid smålandsgränsen ville de dricka "gränskafe", och det var just i familjen Håkanssons servering i Brömsebro.

–När statsministern kom, glömde William allt annat för att sitta ner och samtala med honom i trädgården, erinrar sig Rut leende. De satt och samtalande om hur Sverige förändrats från "fattigsverige" till ett välförhållande. William hade ju märkt förändringen påtagligt när han kom hem från USA. Till slut reste sig Erlander och sa: –Nej, nu får vi nog tänka på kaffet!

I en fin gästbok av skinn, finns regeringsdelegationens autografer från den minnesvärda dagen.

Rut har många kära minnen från serveringen i Brömsebro, som mitt i de dagliga göromålen gav så många tillfällen att nå människor med evangelium.

Demonstrationerna

Varje lördag åkte William de 3 1/2 mil till Karlskrona för att protestera mot Systembolagets spritförsäljning och varna dem som handlade där. Han tyckte det var fruktansvärt att svenska staten skulle tillhandahålla sina medborgare ett sådant fördärvbringande gift, och dessutom tjäna stora pengar på det. När Systembolaget började ha lördagsstängt, åkte han dit fredagar istället.

Williams fredliga demonstrationer gick så till att han vandrade runt med sandwichplakat eller stod med plakat han textat fulla med bibelord och marningar till omvändelse. Han köpte en gång högtalarutrustning för att från bilen basunera ut det angelägna budskapet. Men han tyckte inte om den metoden, och återlämnade utrustningen till affären. Bästa och effektivaste sättet att nå människorna tyckte William var att själv stå ute med plakat. Och det gjorde han, i alla väder.

Men det var inte bara mot spritförsäljningen Håkansson demonstrerade. Han vände sig mot en hel del både sociala och andliga missförhållanden, allt från djurplågeri till ekumenik.

Han ställde sig också utanför biograferna, när de visade filmer som förnedrade kvinnor med pornografiska bilder. En gång var reklambilderna så hemska, att William resolut klistrade över dem, innan han fattade posten vid biografen för att genom sina plakat och rop mana besökarna till besinning.

Under ett par års tid fick William lösa demonstrationstillstånd varje vecka. Så småningom kom han underfund med att han hade en lagstadgad fri demonstrationsrätt, och skrev en inlaga och påtalade detta. Han fick då retroaktivt tillbaka de pengar han lagt ut för att lösa tillstånden.

Rut kommenterar inte något mer när hon talar om vad som hände, men man anar hur det svidit i de frommas syskonens rättfärdiga själ. Under lång tid tog polismyndigheten i Karlskrona ut avgift från den ödmjuka, nitiske mannen, som på laglig väg ville använda sin demokratiska rättighet att demonstrera mot det som fördärvar så många människoliv i vårt land. Man måste fråga sig hur dessa myndiga herrar hade mage att ta ut en avgift, som de måste ha vetat var orättmätig. Vecka efter vecka, månad efter månad. Tills William på något sätt fick reda på att det var fel, och påtalade detta. Pengarna återbetalades snabbt och diskret. Inte för att stans myndigheter behövde frukta att den fromme mannen William Håkansson skulle anmäla och göra skandal av de under lång tid felaktigt utkrävda avgifterna. Men det fanns möjligen risk att någon annan reagerat...

När William inte längre behövde lösa tillstånd för sina fredliga demonstrationer, började man terrorisera honom på annat sätt. Än togs han för argelseväckande beteende, än för att han hindrade trafiken, eller något annat som polisen, affärsmännen eller de olika organisationer och rörelser han demonstrerade mot kunde hitta på.

När William var ute på demonstrationer och inte kom hem då han var

väntad, så bad Rut och vändades. Så länge hon låg på knä med händerna lyfta, upplevde hon seger. Men det kändes hopplöst många gånger, för nästan varje vecka blev han anmäld och tagen med olika förevändning.

Rättegångarna

I ett klipp från Karlskronas lokaltidning som Rut förvarar, läser vi att William Håkansson sedan 1976 i åtta rättegångar dömts till sammanlagt 950 kr i böter. Till slut kunde den undergivne och fredlige, men mycket vakne, broder Håkansson inte låta bli att överklaga en anmälan han fick om "våldsam motstånd". I en vadeinlaga till hovrätten skrev han så här:

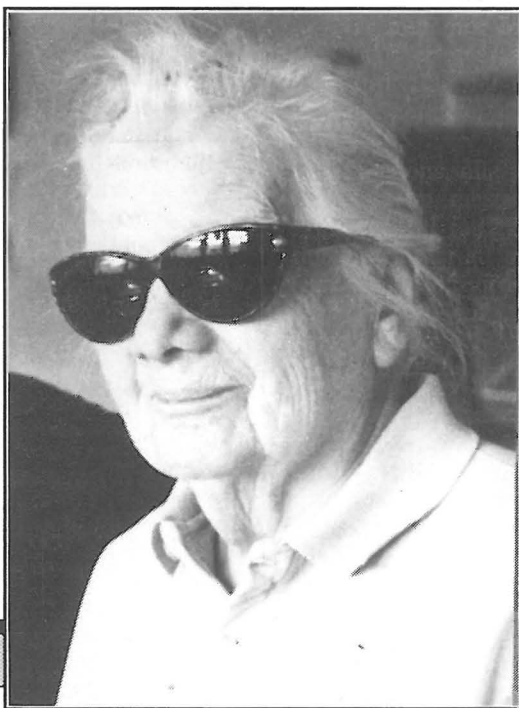
–Men aldrig har de personer som anmält mig behövt infinna sig för att höras av rättsens nämndemän. Anmälarens anklagelser har bejakats solidariskt, utan hänsyn till min förklaring att mitt motstånd aldrig varit 'våldsam'.

När William Håkansson kallades till rättegång var det svårt för Rut. Men William fick tillfälle att vittna om Jesus vid varje rättegång. Och hustrun Rut stod alltid troget vid hans sida:

"Bästa och effektivaste sättet att nå människorna tyckte William var att själv stå ute med plakat. Och det gjorde han, i alla väder."

"Lycka är inte att ha många ägodelar, men att vara nöjd med de förhållanden man lever i. Jag har så mycket att tacka Gud för..."

Var han än var och i vilka sammanhang han än hamnade, var vittnesbördet viktigast. Det vi förlorade genom böterna, gottgjorde Herren på annat sätt.

År 1969 åkte han till pingströrelsens sommarkonferens i Nyhem för att sin vana trogen protestera mot avfallet från väckelsekristendomen, till kommersialisering, ekumenik och nöjesliv. Ett par av vaktmästarna vid ingången blev så retade av att se honom stå där med sitt plakat, att de tog honom in i en bil, och åkte med honom långt ut i skogen och lämnade honom på en öde väg. Några som observerat vad som skett, tog illa vid sig och polisanmälde det som skett. Vakterna blev åtalade, och William kallades till rättegång att redogöra för vad han utsatts för. Därmed blev vakterna böt-fällda för detta nesliga övergrepp.

Ett utgivande liv

William Håkansson var mån om att göra rätt mot var man, men när den enkle pensionären var tvungen att deklarera och betala skatt för de 250 tidningar han sålde för farbror Eriks hjälpverksamhet, tyckte Rut det var hårt.

Pingstpastorn i Karlskrona var inte

särskilt trakterad av att se den outtröttlige brodern ute med sina plakat. En gång försökte han ge honom en hundralapp för att han skulle köpa sig bättre kläder.

–Gud välsigne dig, men behåll du slanten! sade den omutlige William vänligt till pastorn, som blev mäktat förbittrad.

Att slösa med Guds gåvor såg paret Håkansson som en svår synd. Det är fruktansvärt att erfara hur otacksamma människorna är. De vill bara ha och ha. Herren kan inte med välbehag se hur människor förvaltar, fördärvar och ratar mat, kläder – allt.

–På den tiden vi levde fattigt, var det aldrig fråga om att klaga. Det var så självklart att barnen försörjde sina föräldrar, säger Rut.

–När min mor levde, och jag bad till Gud i en svår situation, fick jag detta ord: "Jag har icke sett den rättfärdige övergiven eller hans barn gå efter bröd."

Håkanssons ville alltid förvalta sina medel så att mesta möjliga resurser skulle gå till fattiga och behövande. Rut var duktig att sy och sticka, hon lagade och höll iordning de få klädespersedlar William unnade sig ha. Ofta kom han hem och hade gett bort kavaj eller vantar. En gång hade Rut med

möda satt i blyxtlås i en tjock, varm tröja, som hon var mån om att maken skulle ha på sig när han stod ute i snålblåsten med sina plakat. Så kom en man till deras hem, smutsig och trasig. Han fick bada sig ren, och innan han lämnade det gästfria hemmet, var han iförd den varma tröjan:

–Du stickar så fort en ny åt mig, kära Rut, sa William.

Och hon hade jämt sysselsättning med att ta vara på kläder och sticka vantar och sockar. Ständigt kom någon behövande i deras väg, som behövde utrustning.

En gång, när William var i Älvsjö och på mässan där demonstrerade mot något religiöst spektakel, tog Arne Imsen honom med till Pilgrimsboden i Gamla Bro, som Maranataförsamlingen i Stockholm då hade. Han uppmanades att ekipera upp sig där, och kom hem med en ny kavaj som var så fin och bra, att den höll livet ut!

Aftonljus

William Håkansson upplevde att hans livsuppgift var att stå på sin post i kamp för sin demokratiska rätt att uttrycka protest mot förfall, korruption och avfall. När det gick emot slutet, William var då närmare åttio år, och orkade inte gå ut längre. De fyra sista månaderna av sitt liv, tacklade han sakta och fridfullt av, och ordnade för sin hemfärd. Syskonen från Maranataförsamlingen i Örebro blev ombedda att komma och hjälpa till att bära kistan, så att inga främmande skulle bestyra med den sista tjänsten.

På stadens torg och gator började man sakna den välkände gestalten med protestplakaten. Men han hade nu äntligen fått vila efter ett långt, kampfyllt liv. Och de som saknade honom som protesterade utanför olika syndanästen i Karlskrona, har kanske blivit påmind om vad denne väktare på muren predikade med livet som insats.

–Mitt liv har varit mycket välsignat av Herren, förklarar Rut med innerlig känsla. Hon skildrar med kärlek och vemod den älskade makens outtröttliga och nitiska förkunnargärning. Så annorlunda och udda, så missförstådd och förföljd, men så välsignad. Och med Rut som trofast maka vid sin sida, orkade William kämpa för de värden han trodde på livet ut.

–Lycka är inte att ha många ägodelar, men att vara nöjd med de förhållanden man lever i. Jag har så mycket att tacka Gud för...

Det är ett skimmer av evighetsljus och en atmosfär av oförstörbar glädje och frid i hemmet hos denna blinda syster, som skådar en värld och lever i ett rike som de flesta av denna världens barn är blinda, döva och döda för. Lycklig den som fått sina ögon öppna för det eviga livet!

SÅ VAR DET...

fortsättning från sidan 13

Sommarens konferensspektakel är det värsta jag över huvud taget har sett. Tiotusentals har samlats för förströelse, underhållning, terapier. Ibland är terapierena så kvalificerade så att de tangerar ockultism, magi och besvärjelse. Men bland alla dessa tusen och åter tusen kristna som samlats, har det inte funnits någon röst, inte en gråtande, ropande eller sörjande profet. Tvärt om. Där har varit hurtfriskhet med en oerhörd laddning av självgodhet.

Tron har ett fundament som inte hänger i luften. Den har sin källa, sitt ursprung. Tron har en högre visdom och en kunskap om Honom som är den himmelska, gudomliga kunskapen förkroppsligad. I honom bor allt som kan nämnas av kunskap förkroppsligat, uppenbarat, levandegjort.

Allt det som förhårligar Herren Jesus Kristus säger vi amen till. Men allt det som är uttryck för en dålig reproduktion, en blek kopia, säger vi nej till. Jag blir vred i min ande då jag tänker på hur lätt människor låter sig luras. Vi borde veta bättre och handla annorlunda.

Måtte Herren få märka och stämpla oss! Ty får vi inte Hans stämpel, har vi snart en annan stämpel på höger hand och panna. Religiöst och mentalt är allt väl förberett. Tekniskt finns möjligheterna. Det som saknas nu är bara mannen som ska genomföra och utföra det. Det gäller att inte vara frälst till en organisation eller en förening till livslycka eller jordisk trygghet, utan till Herren Jesus Kristus. Då får man dela hans liv, som inte innebär att välja det man själv tycker är bäst.

Vägen blir inte lättare och lättare, utan svårare och svårare. En sådan förkunnelse strider mot framgångsteologin. Det beror på att dessa teologer har sett världens härlighet, men inte himlens. Den som sett himlens härlighet är förlorad för världen. Han är en dåre, omöjlig för politiken, kulturen och religionen. Vet du varför? Det finns inga kommunikationer eller relationer till världens makter.

Jag hoppas att Herren får ta ut några vittnen, som blir så hänsynslösa mot sig själva och så oerhört hängivna Herren Jesus Kristus att de går in under kallelsens mantel och upplever alla fasorna och etapperna i den profetiska utvecklingen.

Profeten klagade: "Jag är ensam kvar", men det finns skaror som inte är matrikelförda i några organisationer, och som möjligen inte är kända och nämnda, uppmärksammade. De är inga profets på religionens område. De är heller inte några publikmagneter. De är gömda och anonyma, men

Herren känner de sina.

Tänk, att vara gömd av Herren och slippa att bidra med någonting av hänförelse eller kraft till denna spektakulära karusell. Det finns tre livsviktiga punkter för den kristnes utveckling: För det första Försoningen. För det andra Församlingen. För det tredje Förvandlingen.

Det är skrämmande att just dessa tre punkter blivit så oerhört attackerade. Exempelvis försoningen. Man har faktiskt inte dragit sig för att smäda, kränka och ifrågasätta Jesu person och verk. I denna process har det varit en lång väg fram till framgångsteologins lära.

När jag var sjuk fick jag en medicin för ett problem, men den gav bieffekter så att jag behövde en annan medicin för biverkningarna. Det är ungefär som på det religiösa fältlasarettet, där man experimenterar och försöker ställa diagnos. Överfört till det område jag nu talar om, vore det ju förfärligt om vi okritiskt svalde allt som serveras. Vem vet om det inte finns tvivlets surdeg och gift i födan? Det visar sig inte med detsamma, men så småningom.

Kritiken, självkritiken, verksamhetskritiken och möteskritiken är absolut nödvändig. Helt uppenbart kan också kritiken bli missbrukad, men nu talar jag om den som är nödvändig: Prova allt och behåll det som är gott.

I vår tid fungerar vissa begrepp som kommandouttryck. Förunderliga kommandouttryck som kommer igen och blir allt mera innehållslösa. Det blir jargong, slentrian, inlärdas fraser. Slutligt tänkta fabler för att exploatera och utnyttja.

Den som gjort sig rik på evangelium är en bedragare

Evangelium har aldrig gjort någon rik. Evangelium har berikat himmelen. Den rikedom som församlingen representerar kan inte taxeras i klingande valuta. Den förkunnare och predikant som gjort sig rik på evangeliet är en bedragare, sedan får han kalla sig helbrädagörare hur mycket han vill. Jag tror inte på spektaklet han sysslar med. Tänk att göra sig rik på andras sjukdom och nöd. Så fungerar det i världen. Men Herrens tjänare ska väl inte berika sig på människors nöd och exploatera den? Skaffa sig hus, fordon, rikedomar och bli mångmiljonärer?

Bibelns klara bud är: Har du två par skor – ge bort det ena. Har du två par mantlar – ge bort den ena. Den man eller kvinna som har bankböcker, kläder, fordon och rikedomar är ingen Herrens tjänare, än om han försöker legitimera sig med under och tecken här eller där. Dessa under och tecken har icke sitt ursprung i Guds Ord.

Därför – låt inte tecknen lura dig. De säger ingenting annat än att både himmel och helvete verkar för att genom tecknen påverka och styra.

Nu står det i Skriften att vi inte ska söka tecken. "Dessa tecken skall åtfölja dem som tro". Vi skickar dem inte före oss för att legitimera oss eller skaffa inkomster och tillgångar. Man kan inte som Herrens tjänare styra och manipulera, organisera och planera, marknadsföra reklamässigt och exponera sig själv. Den som sysslar med sådana ting är en styggelse för Gud. Om du har ett känsligt och vaket samvete kan aldrig en grimas eller kroppsspråket dementera vad samvetet säger dig. Det ligger där som en verklighet.

Församlingen är Guds egendomsfolk. Församlingen är inte en stiftelse. Den är inte en gren bland övriga verksamheter eller en ideell organisation, som man kan styra eller manipulera.

Församlingen kan inte begära en enda krona av statliga organ och myndigheter. En förening kan göra det. Församlingen måste komma med alla sina behov till sin Herre. I det ögonblick församlingen tar emot statliga medel och samhälleliga subventioner för att finansiera någon form av sin verksamhet är hon en sköka. Hon har etablerat kontakter med sin Herres och Konungs fiender och gjort sig beroende av fientliga krafter.

Dessa fientliga krafter är inte nöjda med att ha åskådarens roll, de vill ha full utdelning för sina insatser. Och det får de! Detta är ett tydligt kännetecken.

Församlingen blir aldrig rik, får aldrig makt, kan aldrig erövra politiskt inflytande. Församlingen finns inte där bespottarna sitter och har ingen del i ogudaktiga rådslag. Församlingen har ett enormt, ojämförbart inflytande, därför att den förfogar över ett hemligt vapen. Det är: "Bedjen, och I skolen få, söken och I skolen finna". Församlingen beder, bidar, upplever.

Vi behöver inte de etablerade krafternas erkännande. Vi behöver himmelska manifestationer, som inte består i tecken och under, utan i de signaler som ger orientering åt Guds folk så att de inte blir offer för kvasireligiositetens alla hyllande attacker.

Förvandlingen. Vi är durkdrivna dialektiker som kan klara oss ut ur olika situationer. Vi har lärt oss genom åren att i vår förljugenhet antingen förtiga sanningen eller uttala den till hälften.

"Ni är så kritiska..."

Vad är sanningen om sommarens konferenser? Vad är sanningen om det som sker i kristenheten? Låt oss få fram den! Vi har varit på konferens efter konferens, möte efter möte. Hjärtat sörjer. Ni är så kritiska, säger man till oss. Men det kan aldrig vara kritik att

välsigna Guds folk. Vi gör ingenting annat än välsignar Guds folk, för vi är en del av Guds folk. Vi är en del av den kristenhet som har valt att placera Jesus Kristus utanför.

Egentligen borde vi alla stå där utanför och bulta tillsammans med honom, men där är han ensam. Varför? Hur hade han hamnat där? Ville han det? Han hade rationaliserats bort. Kultiverats bort. Programmet gick vidare. Lovsången fortsatte. Vilken lovsång? "Jag är rik, mig fattas intet!" Vilken självexponering.

Jesus stod utanför, läser vi i sista sändebrevet, och klappade intensivt i hopp om att någon – inte massan, men någon – skulle höra hans röst och öppna.

Vad är det folket innanför hör, eftersom de helt och hållet saknar förmåga att höra vad Anden säger? Vad är man upptagen av? Laodicea betyder egentligen folkvälde. När majoriteten har fattat sitt beslut har man kultiverat bort Jesus. Rationaliserat och organiserat bort honom på ett sådant sätt att det ser ut som om man befrämjar hans sak. Det ser ut som man tillvaratar Gudsrikets angelägenheter, men han står utanför.

Jesus går inte placera in i något sammanhang, som människor har skapat. Han stod utanför i Laodicea och klappade, förväntade sig och hoppades att möjligen någon skulle höra. Hur är det idag, Herre Jesus? Är du målet för vårt församlande, eller är det annat som drar? Finns det medel som är tveklaktiga och ifrågasättande?

Sommarens "tecken"

Den här sommaren har jag varit på ett antal konferenser och lyssnat till eliten av svenska förkunnare. Inte någon har hållit en predikan om det väsentligaste av allt. Man har predikat om allt möjligt tänkbart och otänkbart. Man har sjungit om tecken och under, härlighet, makt, kraft och uppenbarelse, framgång och inflytande. Men inte en förkunnare har hållit en predikan om Jesu tillkommelse. Det säger mig att då väntar man inte. Då har man inte förstått parusin, som betyder närvaro och tillkommelse.

Jesu närvaro i församlingen aktualiserar och åskådliggör hans tillkommelse på ett så påtagligt sätt att man egentligen inte vill höra om något annat än att han kommer. Man vill höra det med skärpa och klarhet, så budskapet om att han kommer snart blir konkret och påtagligt så att ingen kan lämna möteslokalen, som inte har sin sak klar med Gud. Man vågar inte gå hem utan att ha gjort upp, renat och förnyat sig. Sedan börjar man på nytt vaka över lampa och käril och se till att det finns överflödsmått på olja.

Jesus kommer! Det är ingen lära eller doktrin, det är en livsstil.

Pingsteologerna talar om "restaurationsmodellen". Det är naturligtvis något fint och akademiskt, och då kan man delta i debatten på intellektuell nivå, så att man inte gör bort sig.

Mikroskopiska möten

Här ska du få veta vad restaurationsmodellen innebär. Klara besked, utan att behöva gå via akademiker, som vrider sönder tungan för att hitta på ord som ingen kan uttala. Restaurationsmodellen: Maranata! Mönsterbilden. Så enkelt är det. Man behöver inte hita på någon modell och försöka mäta, testa, uttala, jämföra analysera och definiera modellerna, för de är legio. Men vi har bara en mönsterbild. Låt oss gå till den! Håller den?

Vår strävan är inte att pröva restaurationsmodellen, vår strävan är att gå tillbaka, gå fram till det som var från begynnelsen så vi ser församlingen ta gestalt.

Församlingen är inte mängd och massa, den är kvalitet. Jesus har lärt oss något mycket hemlighetsfullt och viktigt: Där två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland eder. Tiotusentals kan samlas och det blir mikroskopiska, små möten som inte har någon betydelse. Men då två eller tre samlas och Jesus är där, då blir det stormöten som påverkar och formar människorna och samtiden. Församlingens inflytande på det här området är enormt.

Inte ett enda budskap om Jesu tillkommelse – det säger mig bara en sak: Han här inte där. Därför är självexponering så nödvändig i sådana miljöer. Men en dålig ersättning för den verklighet bibeln utlovar.

Varje levande kristen har en dröm, en vision, ett trösterikt hopp: "Trösten varandra med dessa ord" Det står inte trösta världen och förvärldsligade kristna. Det står trösta varandra; de som väntar Jesus nu. Trösta dem. Håll ut! Det är bara en tunn slöja som skiljer oss från hemmet, från evigheten. Snart brister den, och vi är innanför, hemma hos Jesus.

Vi kommer inte till en turistort, vi kommer inte som främlingar, utan som barn och medborgare som ska presenteras för den evige Guden. Fria från förgångelse och fördömelse, iklädda härlighetskroppen. De ska sjunga till hans ära. Ära vare Gud! Så oerhört – snart är vi där! Kan vi samlas i ett möte, kan vi be en bön, kan vi sjunga en sång utan att detta är levande, då har döden gjort sin entré och livet har tynat bort.

Jag har en vision. Jesus, jag skulle önska att då du kommer, då anskriet ljuder och församlingen ska lämna jämmerdalen att hela svenska folket

vore med. Att stugorna blev tomma, arbetsplatserna likaså och alla fick följa med.

Men hur ska människorna kunna veta något om denna tilldragelse då de kristna själva inte orkar tala om den? De orkar inte signalera den, basunera ut den och de orkar definitivt inte leva sitt liv i främlingsskap, med denna förbiden.

Jag skulle önska att Stockholm tömdes. Att alla snälla, goda människor jag mött, personal på sjukhus, patienter, medvandrare – att alla fick följa med till en högre strand där brudgummen väntar. Jag skulle önska att alla fick följa med hem och lämna kvar institutioner, organisationer, välgörenhetsinrättningar, politiken och alltsammans som åstadkommit så mycket elände. Att vi alla fick samlas därhemma hos Herren Jesus Kristus.

Hur kan vi låta bli att tala om detta mål, sjunga, ropa, profetera, förkunna om detta dramatiska, underbara och spännande. Vi måste göra Jesus aktuell i tiden. Han lever!

Om Jesus kommer nu...

Vi lever i de yttersta dagarna. Det gäller att fostra fram människor som inte tar hänsyn till sig själva utan drar andra med sig och blir uppfyllda av den ande som spränger den egna begränsningen och kan åskådliggöra Herrens närvaro på ett sådant sätt att människor börjar ropa till Honom om frälsning utan att behöva övertalas, krusas eller utlovas några speciella favörer för att bli kristna. Den enda favören är Jesus Kristus! Vi anropar, befäller och förklarar Hans tillkommelse.

Om Jesus skulle komma nu – skulle vi gå för att möta honom? Är du fastlåst, fixerad? Det kan vara i vad som helst. Bitterhet, besvikelse. Människor, ting, omständigheter, förhållanden. Det kan vara något som gör att du inte orkar lyfta dina ögon och se att förlossningen nalkas.

Din Frälsare erbjuder dig befrielse. Talet om hans tillkommelse är inget hot, det är ett erbjudande. Inget sömnmedel, utan ett väckelsebudskap. Inför hans tillkommelse måste vi se till att skaran blir fulltalig. Vi måste påskynda hans tillkommelse genom att avskilja oss för hans räkning, överlämna oss åt honom. Påskynda – annas går vi under.

Låt oss lägga av allt som är oss till hinder, allt som vill hindra oss i loppet. Detta var begynnelsens härlighet, och det ska bli församlingens slutliga triumfatoriska proklamation, då den i ett crescendo som universum eller himlen aldrig förr har hört utbrister: Du död, var är din seger! Frigjord från alla bojor, frigjord från dödens makt ska församlingen möta sin Frälsare!

Amen!

Maranataförsamlingen i Stockholm

**observera
NY tid!**

inbjuder till

PROFET- & LÄRJUNGASKOLA 12/10-3/11 '96

Vad lär bibeln om urkristet församlingsliv? Kan man fira nattvard med en clown som celebrant? Ordna idrottsläger med bibelmaraton? Lyssna till hårdrock, drama och katolska Maria-hymner från frikyrkornas estrader?

Hur påverkar subventionerna, politiken och ekumeniken? Vad är vår uppgift med tanke på Jesu snara tillkommelse?

ARNE IMSEN är huvudlärare, och hela församlingen medverkar i denna praktiska bibelskola. Om du disponerar din tid, kan du under hela hösten dela den dagliga gemenskapen med oss i bön och arbete, bibelstudium, evangelisation och kolportörverksamhet!

För information, ring eller skriv snarast till,
Maranataförsamlingen i Stockholm, Box 201 34, 161 02 Bromma
Tel: 08-627 55 55, fax: 08-98 21 39

NYHET

Om du
frågar
om min
glädje

**LIVE-
inspelade
konferens-
sånger!**

30:-

Beställ kassetten från:
Bällsta Media Center, Box 201 34
161 02 Bromma, Tel: 08-627 55 55

MARANATA-SÅNGER LIVE!

En sångskatt som inte går härma eller ersätta med något annat. Många har öppnat sitt hjärta för evangelium när dessa genuina väckelsesånger sjungits i möten, på torg och i lokaler. Utnyttja möjligheten att evangelisera med sångkassetter! Endast kassett- (5:-/st) och portokostnader debiteras!

»I haven fått för intet, så given ock för intet»

- ☐ "VI SKA SE HONOM PÅ SKYARNA"
Live-inspelning från sommarkonferensen 1994
- ☐ "HÄRLIGT FRÄLST" MC 200
Studioinspelad solo- och duettsång
- ☐ "JESUS LEVER" MC 201
Hans Lindelöw sjunger
- ☐ "JESUS FÖRLÖSTE MIN SJÄL" MC 202
Live-inspelad församlings-, solo- o duettsång
- ☐ "HALLELUJA, HALLELUJA" MC 203
Pilgrimsskolans barn sjunger

Liveinspelningar, nyedition från 70-talet.

Arne Imsen sjunger med församlingen:

- ☐ "JESUS KOMMER" KB 107
- ☐ "ANDEN HAR SÄNT OSS BUD" KB 111
- ☐ "O DU GUDS KÄRE SON" KB 115
- ☐ "DET GAMLA EVANGELIET" KB 118

FYLL I NAMN OCH ADRESS PÅ TALONGEN OCH
SKICKA IN ANNONSEN TILL:
Bällsta MediaCenter, Box 20134, 161 02 Bromma

Namn

Gatu/boxadress

Postnr Postadress

BÄLLSTA
TAXI

kommer nu med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!
Stolm Arlanda 340:-

samt 12% på övriga förbest.

Legitimerade förare! Kundens säkerhet!

08-28 25 22
"Tryggare kan väl ingen fara..."

**PILGRIMSHEM
HOTELL & VANDRARHEM**

För prisets och miljöns skull!

Bällstav. 100, BROMMA, Tel 08-627 55 55, Fax 08-98 21 39

- ✓ Enkelrum från 245:- (exkl. frukost)
- ✓ Dubbelrum från 350:- (exkl. frukost)
- ✓ Vandrarhem, 150:-/bädd
- ✓ Frukost, 35:-
- ✓ Även familjerum och hotellägenheter

70 bästlängder från Solvalla - en 1/2 landningsbana från Bromma flygplats!

BANNLYST...

fortsättning från sidan 5

ignorera den demokratiska tryck- och åsiktsfriheten, samt plikten att informera läsarna. Det är väl annars genom öppna dueller i tidningsspalterna det fria ordet och den fria konkurrensen i det mångkulturella samhället ska hävdas pressetiskt, utan diskriminerande skiktning av individer och grupper.

Metoden att bekämpa individer, idéer, företag, församlingar och rörelser genom censur och mörkläggning, bojkotter och blockader eller göra dem obefintliga, är inget annat än tillämpad vatican-fascism. Eller, som Svante Nycander också säger i nämnda bok:

–Vi i medierna är vana att förvägra andra utrymme att yttra sig...

Och manar samtidigt:

–Vi måste envist bekämpa förmynderi, oavsett former, motiv och legala förevarandningar.

En farlig vana blir lätt en livsfarlig ovana.

TIDNINGEN DAGENS informationschef har i trängda situationer hävdade att redaktionsledningens pressetiska kollaps framtvings av tidningens ägare, pingströrelsens folk. Verkligheten är emellertid den att de okunniga och desinformerade ägarna aldrig beslutat i dessa frågor. Det rör sig fastmer om en avancerad toppstyrning.

Hur skulle det bli med opinionsbildningen i detta land om företag, föreningar och församlingar förvägrades marknadsföra sina varor och tjänster i riks- eller lokalpress, därför att företagsidkarna är anslutna till någon etablerad kristen friförsamling? Det skulle bli precis samma mörkläggning som under presscensuren i vårt ockuperade grannland då inkräktare härskade.

Tidningens censurfasoner är oetiska, okristliga, odemokratiska och laglösa.

Inför femtioårsjubileet startade vi därför en informationskampanj, som riktar sig till allt folket.

DET ÄR FÖRVÅNANSVÄRT att endast få av våra kritiker har haft några behov av att klart markera distans till den mångåriga pressetiska skandalen här handlar om, utan nöjt sig med kvirr om vår existens, våra personer och metoder. Denna tystnad är talande. Men jag är övertygad om att ett uppvaknande är på gång. Den lilla tuvan kommer till sist att välta det stora lasset. Den nya Dagen är dessutom på kollisionskurs med sitt eget ursprung. Den är i strid med sig själv och kan inte bestå.

Förklaringen till denna uppseendeväckande urartning finns förmodligen i Ingrid Segerstedt-Wibergs tankeväckande konstaterande:

–Minsta eftertanke säger att det fria ordet som sådant står i strid med det statsunderstödda. Men vi har så vant oss vid den senare ordningen att den yngre generationen journalister betraktar den som en given sak.

Informationskampanjen fortsätter!

På INTERNET forceras Dagens CENSURVALL!

(Några klipp ur Arne Imsens inlägg i Crossnets debattzoner!)

@@@ WWW @@@@ WWW @@@@ WWW @@@ WWW

Apropå "svar på tal"

□ en liten tvist mellan pingströrelsen och en av dess utbrytare. Svensk pressfrihet ger Mikael Eliasson och A.I. möjlighet att skriva ganska mycket stolligheter i sina egna tidningar. Samtidigt ger just pressfriheten varje tidning rätt att själva välja sina prioriteringar. Den rörelse, som Mikael Eliasson och A.I. företräder har en så marginell betydelse – andligt och samhälleligt – att vi inte ser någon anledning att upplåta spalterna för varken påhopp på dem eller diskussioner om dem.

□ Tyvärr bedömer jag det inte meningsfullt att föra någon diskussion med er.

□ Ett antal försök har gjorts att efter detta börja ställa frågor till oss – för att få ut oss i en debatt. Vi har trots detta samma hållning, vi deltar inte i en sådan debatt. Eliassons sätt att svara dig kanske ger en liten inblick i hur dessa viltsna syskon brukar uppträda.

□ För min del har jag med beklagan kommit till slutsatsen att det inte går föra någon meningsfull debatt med dessa – trots allt – syskon.

□ De enda inlägg jag konsekvent tar bort är numera från Maranata – om jag säger varför, kör de igång en ny debattrunda, och det ids jag inte.

□ Maranatas senaste tilltag är att försöka dra Dagen inför världslig domstol (marknadsdomstolen) för att man inte får annonsera i Dagen (1 Kor 6:1 ff).

□ Våra möjligheter att nu skriva om detta i Dagen är begränsade eftersom vi nu har övergått till juridik i relationen mellan tidningen och denna märkliga rörelse (Maranata).

(Citat ur inlägg om Maranata av Dagens andrered. Torbjörn Freij)

De pressetiska hjärtefrågor vi i bortåt 35 år på olika sätt och i olika sammanhang har återkommit till och pockat på att få besvarade, formulerades den 11 april detta år, distinkt och klart, av Arne Imsen i ett brev på X-net Debatt till ovan citerade redaktör: Torbjörn Freij,

Du har i olika Crossnet-inlägg deklarerat oss såsom viltsna syskon som vägrar att öppet träda fram. Denna grupp av förment marginaliserade idioter, utan andlig och politisk betydelse, vars åsikter inte är värda att bemötas eller kommenteras i den kristna dagstidningen, förutsägs i din prognos syssla med stolligheter, opassande att publicera. Samtidigt är du uppenbarligen störd av våra påhopp. Därför har du funnit det klokast att plocka bort våra inlägg ur era mappar.

Fortsatt och utvidgad mörkläggning???

Vi gör tankeexperimentet att den analys och image du bevärdigar oss och vår verksamhet är korrekt i alla avseenden. Det förändrar emellertid ingenting i sak! Ty även perfida individer har fortfarande ett visst rättsskydd i vårt mångkulturella samhälle. En sanningssökande journalist borde väl veta att sanning är sanning även om den i desperation skriks ut av en helt viltsn och värdelös åsna.

Kanske det ovärdigförklarade lastdjuret trots allt är förutseende? Fråga siaren i den heliga historien, som åträdde spådomslön!

Lögn är lögn även då den ges journalistisk propagandaschwung av ett batteri tidningsmakare på dagstidningen med förment väckelsekristen inriktning. ----

Du vill inte diskutera med oss i era egna mappar, utan endast mot oss i andras! Vi förstår dig och dina supportrar mer än väl, men pockar ändå på svar på våra allmän-giltiga, pressetiska hjärtefrågor:

1. Maranataförsamlingen har varit verksam i detta land i mer än 30 år. Betalda mötesannonser från församlingen refuseras fortfarande i den tidning där du är andreredaktör. Varför?

Den ytterst minimala publicistiska uppmärksamhet tidningen Dagen bestått oss med under alla dessa år, har varit tendentiöst negativ propaganda. Varför?

Har det aldrig under vår 30-åriga historia funnits något som förtjänat normal publicistisk behandling i dagstidningen, som säger sig ha väckelsekristen inriktning och därmed gör anspråk på att vara också vårt språkrör.

2. De kommersiella småföretagen Pilgrimshem och Bällsta Taxi får inte marknadsföra varor och tjänster i tidningen Dagen, därför att ägarna tillhör Maranataförsamlingen. Förklara varför och hur en sådan diskriminerande annonspolicy kan tillåtas.

Tidningen har dessutom ett betydande statligt presstödd.

3. Hur kan tidningen Dagen vägra, i spalterna angripna (påhoppade) personer, rätt till genmäle och utrymme för svaromål? Det strider ju mot all god publicistisk sed och är avskyvärt!

Bl a vi är personerna som ni, nu och då, på detta sätt fränkant dessa självklara fri- och rättigheter. Om vi gjort oss skyldiga till några förlöpnings- och förolämpat någon, så vill vi verkligen bli informerade om vad som avses, så att vi omgående kan få eventuellt ojusta tacklingar från vår sida undanröjda!!!

A.I.

EKKLESIA

I urkristen tid fanns inte ens embryot till de många anordningar den kommande utvecklingen skulle nödvändiggöra i en allt mer katoliserad, och så småningom till statsreligion degraderad, kristendom. Orsaken var att församlingen levde och verkade med ett mycket kort perspektiv. Dess uppståndelsereligion med andedopsupplevelse gjorde de första kristna entusiastiska och världsfrånvända. De väntade Jesus i sin generation, varför verksamhetens yttre ram ter sig provisorisk och primitiv. Där Anden är, finns evigheten och oändligheten. Tusen år blir som en dag och en dag blir såsom tusen år.

Det är Andens omedelbara närvaro, som ger församlingen överflödande liv och hjälper henne att på rätt sätt prioritera uppgifterna och transformera den tillkommande världens krafter.

Professor Hjalmar Holmquist säger i sin Kyrkohistoria:

– Urkristendomens högt spända religiösa och sedliga idealitet möjliggjordes genom tron på den nära förestående parusien, även om denna å andra sidan skymde blicken för uppgiften att söka så småningom omgestalta hela samhällslivet i kristligt–sedlig anda. Vändan på Jesu snara tillkommelse utgjorde det allt omspannande momentet i urkristendomens liv. Denna väntan onödiggjorde fasta ämbeten, ordningar och lärosatser. Ur denna väntan hämtade de karismatiska personerna, främst profeterna, sin inspiration.

– Härmed ha vi åter berört det drag i den urkristna tiden, vilket kan sättas som rubrik över den i motsats mot alla kommande skeden. Det var den entusiastiska religiositeten, livet i frihet från former och formler under Andens omedelbara ledning. Men även här lurade en fara. Till Andens gåvor räknades i analogi med dåtida föreställningar extatiska yttringar, tungomålstalande, etc.

Aposteln Paulus är ett exempel på denna, av uppbrottsstämning starkt påverkade, livsinställning. Då han undervisar församlingen i Tessalonika om Herrens tillkommelse, talar han i tredje personen om dem som äro avsmnade, men i första personen om vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem bortryckta på skyar. I den intensiva förbidan förblev han ända till slutet.

Väckelsekristendomens mest framträdande kännetecken är den starka betoningen av Jesu omedelbara återkomst. Tidsbegreppen förlorar helt sin betydelse då evigheten genom Andens förmedling strålar fram som en levande och gripbar verklighet. I denna verklighetsnära kristendom förkroppsligas det övernaturliga i församlingsgemenskapen. Livet får enkla, direkta och personliga uttrycksformer. Organisation blir oväsentlig eller helt överflödig.

Det är då tyngdlagens religiösa motsvarighet dragit ner kristendomen på föreningsplanet, kopulationen med inomvärldsliga stormakter blir möjlig, och organ födes fram, ur vilka prästhierarki och ämbetskyrka emanerar.

Arne Imsen